

ÖZGÜRLÜKÇÜ

GENCLİK

gençliğe, özgürlüğe sosyalizme... EVET!

nisan 2015

REDDET!
DİREN!
BAŞKALDIR!

Gençlik mücadelesinde
yeni dönem yeni görevler

4-5 AKP için "Kader Kapıyı Çalıyor"

6-7 Sürekli savaş coğrafyası ortadoğu'da
özgürlükçü seçenek

8-9 Kürt hareketi önemli bir kavşakta

10-11 Dünya: Yeni bir savaşa doğru mu?

12-13 maaşa 4 yıl kala mesaiye başlamak!

14-15 Üniversitelere sokulan
"kontrollü faşizm"

16-17 sermayenin üniversitelerini yıkıp
kendi üniversitelerimizi kuracağız

18 "İç güvenliğiniz" bizi tehdit ediyor!

19 seçimlerde gençliğin belirleyici rolü

20 sırtımızı döndüklerimiz: YURTLAR

21 Pasosu olan herkes için saflara!

22-23 Haberler

24 mesele üç-beş kadının da meselesi

25 Kampüs cadıları ile röportaj:
"Bizler yakamadığınız
cadıların torunlarıyız."

26 Kıyamet koştur kopacak

27 Bütün çeşitliliğiyle engellerimiz

28 arap alevileri ne yapmalı?

29 faşsolig'e karşılık

30 sanata dair birtakım düşünceler

31 mazzy star: Müziğin ses tonu

32 doğanın çocukları doğaya sahip çıkıyor!

33 nükleere inat yaşasın hayat

34 özgürlükçü gençlik baharı örgütüyor

35 özgürlükçü gençlik
3. konferansa giderken

36 fabrikalardan kampüse
dalga dalga direniş

38 zamanı örgütlemek

39 ulaşın ardından

40 mehmet Latifeci'den kader'e

Bahar uyanışı müjdeliyor!

Baharı müjdeleyen karanfil kokularının direnenleri selamladığı şu günlerde; Özgürlükçü Gençlik dergisiyle uzun bir aradan sonra yine birlikteyiz.

Bu uzun ayrı kalışımızda pek çok şey değişti. Düünden bugüne rejim krizlerini derinleştirerek düşe kalka yürümeye çalışıyor. Erdoğan "tek adam" olma hırsıyla toplumsal muhalefetin her kesimine hunharca saldırıyor.

"Sınır tanımayan" Erdoğan'a karşı AKP içerisinden çatlak sesler birleşerek yükseliyor şimdi. Tanıdık geliyor bir yerlerden, hatırlayın. Gezi direnişinde ayaklanan halkın yarattığı güncel gerilimi taşıyamayan iktidarın içinde çatırdamalar baş göstermiş, kırk yıllık yol arkadaşları bir anda düşman oluvermişlerdi.

Erdoğan ve hükümet arasındaki ayrılık kabak çiçeği gibi açmışken, biz direnenlere ve halklara umut olan Kobane direnişi ülke ve dünya gündemine oturdu. Emperyalist güçlerin hesapları teker teker duvara tosladı Kobane'de.

Yaşam alanlarımız olan üniversitelerimize polis-faşist güçler ile müdahale etmeye

çalışan iktidar karşısında üniversitelerimizi savunma hattını yükselttiğimiz şu günlerde dergimiz yola çıkıyor.

9. Özgürlükçü Gençlik Bahar Şenlikleri'nin hazırlıklarını yaptığımız şu vakitlerde yayınlanacak dergimizde güncel politik durum değerlendirmelerinin yanı sıra, sermayenin üniversitelere saldırılarından, üniversitelerimize sokulmaya çalışılan "kontrollü faşizm"den bahsettik. Buna karşı mücadele araçlarını ortaya koyduk.

Akıntının şiddetinin arttığı bir süreçte daha fazla kulaç atarak mesafe kat etme çabamıza katkı sunmasını planladığımız bu sayıda gençliğin seçimlerdeki kritik rolüne, İç Güvenlik yasasının gençlik mücadelesine yansımalarına da sayfalarımızda yer verdik.

Kader'i, Ulaş'ı, Latifeci'yi anlattık sizlere. İçerisinde olduğumuz bu çetrefilli yolculukta yolumuzu aydınlatmalar diye...

Bu sayımızın tüm yoldaşlarımızın çıkımında eklemek, su olması ümidiyle, gelecek sayılarımızda görüşmek üzere...

ÖZGÜRLÜKÇÜ GENÇLİK DERGİSİ

Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: Mertcan Hepgoncalı

Adres: Hüseyinağa Mah. Nane Sk. No: 15/3 Beyoğlu-İSTANBUL

Baskı: Oğul Matbaacılık Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok

No: 83/301-302 Zeytinburnu-İstanbul Tel:0212 567 20 77

Özgürlükçü Gençlik kadrolarının devrimci bir gençlik hareketinin yaratılması noktasında disiplin, siyasal inisiyatif geliştirebilme yeteneği, çalışkanlık ve ideolojik düşünsel zenginlik gibi özelliklerini geliştirmesi gerekmektedir.

GENÇLİK MÜCADELESİNDE Yeni Dönem Yeni Görevler

Siz de görüyor musunuz Erdoğan'ın korkusunu? Zira attığı her adım sert ve emin görünse de arkasında müthiş bir korkunun yattığı çok belli.

Korkusu büyüdükçe ancak daha güçlü bir baskı rejimi inşa ederek ayakta kalabileceğine inanıyor. Rejimin tek adamı olabilmek için Başkanlık sistemini seçimlerle garantilemeye çalışan Erdoğan, toplumsal muhalefetten korktuğu için de sokaklara İç Güvenlik yasası ile kelepçe vurmak istiyor.

Fakat biraz uzaklaşıp yakın tablodan, resmin bütününe bakacak olursak Cumhurbaşkanlığı seçiminden rejimin çok yönlü krizleri giderek derinleşmektedir.

Kürt sorununda işlerin yapılan hesaplar doğrultusunda gitmemesi, HDP'nin barajı geçmeye yönelik olumlu giden çalışmaları, Kobane direnişinin Kürt Özgürlük Hareketi'ni uluslararası arenada güçlendirmesi; Erdoğan'ı baştan beri Kürtler'i tasfiye etmek ve oyalamak için kullandığı çözüm sürecinde sıkıştırıyor.

Erdoğan'ın tek adam olma mücadelesine toplumsal muhalefetin dışında şimdilerde bir de Hükümet çeşitli hamlelerle engel olmak istemektedir. Erdoğan-Hükümet arasındaki krizin, saflarının netleşmesi ve karşılıklı kılıçların çekilmesi Erdoğan'ın hareket alanını epey daraltmış durumda.

İç politikada rejim krizlerinin tüm fay hatlarının hareketlendiği Türkiye, dış politikada ise "değerli yalnızlık"ını sürdürür vaziyette. Bölgede yürüttüğü politikaların teker teker duvar toslama-

sını da resme eklemek gerekir.

Tüm bu krizlerin yarattığı gerginliğin, Erdoğan şahsında hırçınlaşıp her kesime saldıran bir durum yarattığını söyleyebiliriz.

İktidarın bu saldırı programı, üniversitelerde yükselen faşist olaylar ve artan neoliberal politikalar şeklinde üniversitelere doğrudan yansımaktadır. Ama bir yandan da bu yansımaların hepsi gençlik mücadelesi açısından üniversitenin politik hareketini yaratabilmenin olanaklarını genişletmektedir.

Gençlik mücadelesi mayalanıyor

Bu dönem birçok üniversitede, irili ufaklı oluşan hareketlenmelerin toplamı üniversitelerden doğru gündemi belirleyen bir düzeye erişemedi. Fakat gençlik hareketinin siyasal süreci belirleyen bir aktör olarak görünür olmaması gençlik hareketinin geriye çekildiği anlamına gelmiyor. Aksine, ülke gündemine etki noktasında zayıf bir dönemden geçilse de üniversitelerde çok yönlü bir enerji birikiminin mayalandığını ve biriktiğini söylemek gerekir.

Geçtiğimiz dönem üniversitelilerin iktidar karşısındaki politik tepkileri üniversitelerdeki yerel-özgün sorunların ve genel olarak AKP'nin ülke genelinde yürüttüğü baskı, yağma ve faşist politikalarına karşı birikiyor.

İçinden geçtiğimiz dönemde hem üniversitelerin özgün sorunları hem de AKP'nin doğaya, kentlere, kadınlara ve

emeğe karşı yönelttiği saldırıları karşısında mayalanan gençliğin direnci yeni dönemin harcını oluşturacaktır.

Özgürlükçü Gençlik ne yapmalı?

Gençliğin iktidar karşısında oluşan siyasal tepkisi egemenlerin üniversite alanında cirit atmasını engelleyen temel faktördür. Dolayısıyla buradan yola çıkarak gençlik hareketinin önümüzdeki dönem egemenlerin karşısındaki bu direnci koruyan bir politik hatta ve bu hattı yükselten devrimci pratiği göstermesi gerekmektedir.

Bugüne kadar siyasal iktidar ve sermaye karşılığında öğrenci gençlik mücadelesinin geldiği nokta göz önünde bulundurulduğunda; öğrencilerin yaşam alanları olan üniversitelerde ortaya çıkarılan her direniş mevzisi, kampüslerde kazanımı arttırdığında 'yeni bir üniversitenin inşası'na bir tuğla daha katılmaktadır.

Dolayısıyla içerisinden geçtiğimiz bu çetrefilli süreçte, gençlik hareketi öncülerinin ve militanlarının sorumluluğu kritiktir.

Özgürlükçü Gençlik kadrolarının devrimci bir gençlik hareketinin yaratılması noktasında disiplin, siyasal inisiyatif geliştirebilme yeteneği, çalışkanlık ve ideolojik düşünsel zenginlik gibi özelliklerini geliştirmesi gerekmektedir.

Atacağımız her adımın gençlik mücadelesinde belirleyici olacağı bir döneme iyi hazırlık yapmak gerekmektedir.

AKP İÇİN “Kader Kapıyı Çalıyor”

İnsan bindiği dalı keser mi?

İşte Erdoğan'ın başkanlık – Türk işi diktatörlük- uğruna uzun süredir yaptığı, tam olarak budur. O da şunu çok iyi biliyor ki; yolun sonuna doğru geliyor. Ve, anayasal güvence altına alınmış bir “başkanlık sistemi” dışında hiçbir şey suça batmış kendisini koruyamaz.

İlk seçildiği dönemdeki AKP'nin meşruiyet alanıyla şu an ki arasında büyüyen bir açı farkı var. Bu açı farkını her geçen gün diktatörlük söylemleriyle büyüten Erdoğan, bulunduğu konumun vahametinde gittikçe esnekliğini kaybediyor, sertleşiyor ve hata üstüne hata yapıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ardından, Erdoğan, “Yeni Türkiye” politikasıyla/balonuyla ve yeni genç bir ekiple eski yol arlkadaşlarını tasfiye ederek tümüyle kendi yapısını konsolide etmeye çalıştı. Ama, anlaşılan, işler pek de istediği gibi gitmiyor.

Parti içi dengeleri gözetmeyen, kapsayıcı olmaktan uzaklaşan ve kendisine tümüyle biat etmeyenleri dışlayan hamlelerle yaratmaya çalıştığı “homojen” yapı, AKP'nin gerilimlere dayanma kapasitesinin de zayıflaması anlamına geliyordu.. Ek olarak, ardı ardına gelen politik hatalar, AKP hükümetinde ağır bir denge sorunu ve birçok çatlak yarattı. Aslında, Erdoğan, yola çıktığı ve birçok suça (yolsuzluk, cinayet...) birlikte imza attığı ekibini (Gül, Arınç, Babacan...) “biat etmeye” zorlayarak, kendi oturduğu dalı kesiyordu.

Öküz öldü, ortaklık bozuldu

Daha “heterojen” bir yapıya, düşmanları daha azdı ve kendince bir iç zenginliğe sahipti. Şimdi hem kendi içinden yarattığı düşmanlarıyla hem de vasat iç ve dış politikasıyla oldukça kırılğan fay hatlarının üstüne oturmuş vaziyette...

Nitekim henüz birkaç gün önce pimi çekilmiş bir bombanın varlığına hep birlikte şahit olduk.

Evet, Arınç'ın çıkışıyla birlikte “devreye sokulan plan”, uzun süredir var olan çatlağın derinleştiği işaretini veriyor. Hatta, belki de, AKP'nin Gezi direnişi ve ardından yolsuzluk operasyonlarıyla kaybettiği prestijini toparlamak için, Erdoğan'ı saf dışı bırakarak yola devam etmenin ilk denemesi ya da ayak sesleri gibi...

Yeni Türkiye'nin yeni dengeleri, çok kaygan ve gergin bir zeminde kurulacağı benziyor.

Cumhurbaşkanlığı ile birlikte sahanın dışına itilen Erdoğan'ın “saksı” konumuna tamah etmeyeceği açık. Kendince yeni dengeler ve ittifak arayışları içinde olduğu, Harp Akademilerinde Erge- nekon ve Balyoz operasyonları ile ilgili yaptığı konuşmada yaptığı “aldatıldık” çıkışından çok net anlaşılabilir.

Gül ve Arınç ekibinin Davutoğlu'nu da kendi saflarına çekerek, hatta Hakan

Fidan ve Yalçın Akdoğanı da etkileyerek bir çıkışa hazırlık yaptıkları görünüyor. Bu çıkış karşısında Erdoğan'ın nasıl bir cevap vereceği, var olan çatışmanın bundan sonraki şiddetini belirleyecektir.

Peki Erdoğan'ı ya da AKP'yi böylesi bir noktaya getiren, sadece Erdoğan'ın hataları mı?

İç ve Dış politikada yaşanan yenilgiler

Dünya kapitalizminin girdiği kriz derinleşirken, Türkiye ekonomisinin de “hali vakti” hiç yerinde değil.

Enflasyonda ciddi oranda gözlemlenen artış, doların yükselmesiyle birlikte dolar endeksli üretim alanlarında ve borçlanmalarda yaşanan kriz, Merkez Bankası ile yaşanan “faiz” gerginliği, bize Türkiye ekonomisinin 2015 yılıyla birlikte daha çok gerileceği ve kırılğanla- şacağını gösteriyor.

Ekonomik krizin derinleşmesiyle artan işsizlik ve aynı zamanda işçi sınıfı içerisinde yaşanan direnişler, sermayenin güncel hareketini ciddi oranda zorluyor.

Tüm bunların üstüne, Gezi Direnişiyle açığa çıkan özgürlükçü halkçı dinamiklerin, neredeyse sırayla yeniden sokakları yokladıkları görülüyor. Ekolojik yıkıma, kadına yönelik şiddete, gençliğe dönük gerici-faşist saldırılara karşı yükselen direnişler, AKP'nin iç gerginliklerini

*Tarihsel bir fırsatın içerisindeyiz.
Gezi direnişinin açığa çıkardığı
özgürlükçü halkçı güçleri
Rojova Devrimi ile kesiştirdiğimiz
noktada, büyük bir güçle,
Türkiye'nin gericiliğinin
üstünde durduğu
fay hattını zorlayabiliriz*

arttırıp, çözülmesini kolaylaştırıyor..

Bir başka gerginlik eksenini, Rojava Devrimi ile, Kürt Özgürlük Hareketinin Ortadoğu'da önemli bir güç olması. Türkiye'de de Kürt halkının elini güçlendiren bu durum, AKP'yi çözüm sürecinde adım atmaya zorladı. Çözüm sürecinde - buna AKP hükümetinin PKK'yi "tasfiye etme girişimi" diyebiliriz- tabir-i caizse ava giderken avlanan AKP, içinde bulunduğu durumda Türkiye'nin iç politik gerginliklerinin baskısıyla oldukça zorlanıyor.

Bölgede gitgide yalnızlaşan ve bu kriz ortamında yaptığı her hatayla halk güçlerinin önünü açan AKP hükümetinin, bölgesel bir savaşa hazır olmadığı aşikâr. İran'ın Ortadoğu'da liderlik için, Barzani güçleriyle anlaşarak IŞİD'e savaş açma hamlesi, Türkiye'yi bir başka yönden zorlayacak gibi görünüyor.

Emperyalist güçler AKP'yi bu savaşın içinde yer almaya zorlayacak. AKP bu dengesizlikler ve gerginliklerle bu savaşın içine girerse paramparça olacak. Girmediği takdirde Ortadoğu merkezli dış politikası çökecek ve İran'a karşı Suudi Arabistan ile yakınlaşmasına bağlı olarak büyük bir irtifa kaybı yaşayacak.

Demokratik Cumhuriyetin şafağı söküyor

Peki, AKP etrafında çok farklı yerlerden ivme alan oldukça zengin gerilim eksenleri oluşurken, örgütlenmiş halkçı dinamiklerin hareketinin ve o hareketin güncel amacı olan bir "Demokratik Cumhuriyetin" önü daha fazla açılmış olmaz mı?

İşte, 2015 seçimlerinin önemi de burada açığa çıkıyor.

Tarihsel bir fırsatın içerisindeyiz. Gezi direnişinin açığa çıkardığı özgürlükçü

Ardı ardına gelen politik hatalar, AKP hükümetinde ağır bir denge sorunu ve birçok çatlak yarattı. Aslında, Erdoğan, yola çıktığı ve birçok suça birlikte imza attığı ekibini "biat etmeye" zorlayarak, kendi oturduğu dalı kesiyordu.

halkçı güçleri Rojava Devrimi ile keşitirdiğimiz noktada, oluşan güçle, Türkiye gericiliğinin üstünde durduğu fay hattını zorlayabiliriz. Seçimler de, bunun için önümüzde duran ve halk güçleri nezdinde realitesini koruyan bir araç.

HDP, AKP'nin kaybolan prestijiyile doğru orantılı bir görünürlük kazanıyor ve CHP silikleşirken gerçek devrimci demokrat bir muhalefet olarak yükseliyor. Türkiye'yi bekleyen bu kaotik ortamda, devrimci-demokrat güçlerin önü açılıyor.

Bugünün devrimci görevi, seçimlerle birlikte bu fırsatı yakalamak ve "Demokratik Cumhuriyet" hedefinin ayaklarını oluşturacak halk meclislerini örgütlemekten geçiyor.

CHP silikleşirken MHP yükseliyor

Yıllardır Türkiye muhalefetini Kemalizm'in boyunduruğu altında tutan, hatta Türkiye realitesinde bir takım sosyalist güçleri bile arkasına yedeklemeyi başaran CHP'nin can çekiştini görmek umut verici. Seçimlere giderken, bir yandan çürümüş eski politikalarını devam ettiren bir yandan da AKP'nin kurduğu yeni rejime uyum sağlamaya çalışan bir CHP var. Açık değil mi, kazanamayacağı gibi kaybedecek ve o kaybediş de, gerçek bir demokrasinin önünü açmakta yardımcı olacak.

Elbette, CHP de AKP'nin bu gerileyişinden umutlanıp çıkış yapmak isteyecektir. Hatta bu çıkışa ortaklık edecek bazı ahmak sosyalistler bile bulabilir. Ama bu artık eskisi kadar kolay olmayacak. Çünkü devrimci halkçı bir seçenek olarak HDP hızla öne çıkıyor.

Asıl tehlikeli olan, artan sınıfsal ve toplumsal çelişkilerle birlikte yükselen faşizmin ayak sesleri.

MHP'nin son konferansı ile birlikte güç biriktirdiği ve kendini yeni dönemin görevlerine göre yeniden konsolide ettiği açıkça görünüyor. AKP'nin zayıflamasından ve çözüm sürecinin yarattığı şovenist ortamdan beslenen MHP, önümüzdeki dönem antifaşist mücadeleyi yükseltmemiz gerektiğine bir işaret veriyor..

Yeni Türkiye'nin yeni dengeleri çok kaygan ve gergin bir zeminde kurulacağı benziyor. Cumhurbaşkanlığı ile birlikte sahanın dışına itilen Erdoğan'ın "saksı" konumuna tamah etmeyeceği açık.

Gezide patlayan özgürlükçü halkçı dinamiklerin örgütlenmesi, CHP engelinin yumuşatıcı etkisinin zayıflamasıyla kolaylaşacak, ama MHP gibi faşist bir hareketin yükselişle daha sert ve gergin bir zemine yerleşecektir.

Böylesi bir karmaşık sürece girerken, direncimizi ve sabrımızı iyi ayarlamamız, esnekliğimizi, inancımızı ve taktiksel zenginliklerimizi yeniden ve yeni dönemin ihtiyaçlarına göre şekillendirmemiz gerekiyor. Kemerlerinizi bağlayın nefesinizi verimli kullanın. Uzun, gergin ve mücadele dolu bir süreç bizi bekliyor.

Mahmut Durkal

Sürekli savaş coğrafyası

Ortadoğu'da özgürlükçü seçenek

Hepimizin bildiği gibi Ortadoğu, petrol-doğal gaz kaynaklarının zenginliği, kültür, inanç ve kimlik konularındaki çeşitliliğiyle, dünya siyaseti içerisinde hayli önemli bir noktada duruyor. Bu da emperyalizm için Ortadoğu'yu stratejik olarak önemli kılıyor.

Soğuk savaş döneminde, Sovyetlerin yıkılışına kadar dünya siyaseti çift kutuplu bir haldeydi. Sistemin öncü gücü pozisyonundaki ABD de bu duruma karşı, dünya üzerinde tek başına hegemonya kurmak için hamlelerine başladı.

Irak işgali boyunca yitirilen yüz binlerce insan, yerle bir olan kentler, o ortamda filizlenen ve bugün bölgenin tüm halkları için ciddi tehdit oluşturan selefi-cihatçı akımlar da, bölgemize bırakılan derin yaralar oldu.

1991 yılındaki Irak-Kuveyt savaşı sırasında ABD'nin bu durumdan vazife çıkararak bölgeye asker çıkarması bu hamlenin ön hazırlığı olarak okunabilir.

İlk hedef Afganistan

Bu hazırlığın sonucunda da bir savaş bahanesi gerekli idi. Bu bahane de 11 Eylül saldırıları oldu. İlk hedef olarak Afganistan seçilmişti. Afganistan'ın stratejik önemi, Orta Asya'nın bir nevi

kapısı olmasıydı.

ABD'nin saldırı öncesi birkaç Orta Asya ülkesinden askeri üs alması onu Rusya ve Çin'e daha yakınlaştırıp Orta Asya ile Ortadoğu arasındaki enerji yollarına daha yakın bir duruma getirdi.

Bölgenin dizaynı açısından Irak işgali

Planın devamında, önce Ortadoğu'nun huzursuzluğunun sebebi gibi gösterilen Saddamlı Irak ardından da enerji zengini

ve tüm Şii odakların öncülüğünü üstlenen İran vardı. Komşularıyla arası pek de barışık olmayan Saddam'ı devirmek için hem bu durum kullanıldı hem de kimyasal silah gerekçeleri gösterildi.

Bu işgalin sloganı olarak da "biz bu topraklara demokrasi getireceğiz" söylemini belirlediler. Oysaki bu söylemden geriye demokrasi falan değil yüz binlerce sivilin öldüğü, gerici ideolojilerin palazlandığı ve kan gölüne dönen bir Ortadoğu kaldı.

Tahminler, Irak'ın çok rahat işgal edileceği yönündeydi. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. ABD, istediği ekonomik-politik mutlak hâkimiyeti sağlayamadı.

Bu işgale en büyük tepki verenlerden biri ise Arap-Sünni topluluklardı. Baas rejiminin devrilmesini istemeyen bu kesim direndi. İşgale karşı çıkıp direniş sergileyen bir diğer kesim ise, Baas'ın yıkılmasına sevinse de ABD'nin oradaki varlığını reddeden Şiilerdi.

İşgal boyunca yitirilen yüz binlerce insan, yerle bir olan kentler, o ortamda filizlenen ve bugün bölgenin tüm halkları için ciddi tehdit oluşturan selefi-cihatçı akımlar da, işgalin bölgemize bıraktığı derin yaralar oldu.

Bunun yanında, bölgenin kadim halklarının işgal karşısında ortak bir direniş eksenini oluşturamaması, bölgesel güçlerin namluları sık sık birbirlerine doğrultmaları ve bu farklı yönelimlerden faydalanan ABD'nin işgali uzatma ve verdiği zararı derinleştirme şansı yakalaması da hesaplaşmamız ve çözüm üretmemiz gereken bir tabloyu önümüze koymuş oldu.

Kontrollü kaosa geçiş ve kanayan yara Filistin

Ortadoğu'nun hiçte öyle kolay işgal edilemeyeceğini gören emperyalizm bölgede

doğrudan kendi ordularını savaştırmaktansa, istikrarsızlık yaratabileceği güçleri kullanmayı denedi. Bölgede kurduğu ittifaklar aracılığıyla, çok rahat desteklenebilecek yerel bazı güçleri devreye soktu. Bu hamleyi de “kontrollü kaos” projesi olarak değerlendirmek yerinde bir tespit olur.

Nitekim bu yeni hamlenin sonrasında, bugün Kobane, Şengal, Lazkiye ve Kesab başta olmak üzere tüm bölgeyi emperyalizmin çıkarı doğrultusunda kan gölüne çeviren çetelerin varlığının önü açıldı.

Bu çetelere destek veren odaklara baktığımızda, emperyalizm ile doğrudan ittifak yapıp Ortadoğu’da bölgesel liderliğe sıçrayarak kendi sermayesini arttırmaya çalışan ülkeleri görüyoruz. Mısır, Katar, S.Arabistan, Türkiye, Körfez ülkeleri gibi ülkeleri bu noktada sayabiliriz.

İsrail’i ise bu saydığımız ülkeler arasında farklı bir noktaya koymamız gerekiyor. Emperyalistler tarafından kurulan korsan bir devlet olan İsrail, doğal kaynakları bu kadar zengin olan bu bölgede emperyalizm için en büyük dayanak noktasıdır.

Asıl hedef İran

İran, dünyanın en büyük 3. Petrol, 2. Doğal gaz rezervlerine sahip bir ülke. Dünya’da kimin söz sahibi olacağı noktasında bu değerler kendisini stratejik bir noktaya koymamıza neden oluyor.

Yükselen ekonomik gücüyle ABD/AB bloğu açısından ciddi bir tehdit oluşturan Çin’in enerji ihtiyacının önemli bir kısmını buradan karşılması da, İran’ı önemli kılan bir diğer nokta.

İran, Suriye’de ve Irak’ta son dönemde yaşanan iç çatışmalardan gayet güçlü çıktı. Esad rejimi ile olan iyi ilişkisi zaten ortada. Ayrıca, Lübnan’da kendisiyle ortak hareket eden ve bölgede var olan hegemonya boşluğunu iyi değerlendirip hem İran’ı hem de kendisini güçlendiren Hizbullah hareketini de görüyoruz.

İran’ın elini güçlendirip bölgedeki gücünü arttırmasına sebep olan bir diğer gelişme, Yemen’den geldi. Husi’lerin Yemen’de Suudi yanlısı iktidarı devirip kendi iktidarını kurması, İran’ı da güçlendirmiş oldu.

Ancak bölgedeki birçok İran yanlısı hareketten farklı olarak Husi’lerin

İran, Suriye’de ve Irak’ta son dönemde yaşanan iç çatışmalardan gayet güçlü çıktı. Esad rejimi ile olan iyi ilişkisi zaten ortada. Ayrıca, Lübnan’da kendisiyle ortak hareket eden ve bölgede var olan hegemonya boşluğunu iyi değerlendirip hem İran’ı hem de kendisini güçlendiren Hizbullah hareketini de görüyoruz.

İran’dan kısmen bağımsız durarak daha demokratik bir ülke inşa etme çabası ve Güney Yemen’deki komünistlerle ortak hareket etme çabaları, bölge halkları açısından yeni bir umut ışığı yakıyor.

Suriye

Esad rejiminin üstüne salınan katliamcı-cihatçı çeteler bölgenin nefes almasını bile zorlaştırdı.

ABD/AB ve başta Türkiye olmak üzere birçok bölge devleti tarafından katliamların desteklenmeleri de gözlerimizin önünde oldu.

Yıllarca süren, halen devam eden savaş durumunda Esad’ın yıkılmaması, Rusya, Çin, İran ve Hizbullah’ın da halen süren desteği, Suriye rejimini uluslararası

arenada güçlendiriyor.

Suriye savaşının bize bıraktığı miras ise, kendi halk komitelerini kurup çetelere karşı savaşan mahalleler ve halklar olarak beliriyor. Halk komitelerinin sürekli ve silahlı direniş içinde olmaları, bölge halkları açısından kendi kararlarını verip uyguladıkları demokratik bir bölgenin doğma ihtimalinin nüvelerini de taşımakta.

Alternatif nedir?

Ortadoğu’nun tüm dış müdahalelere rağmen içerisindeki birçok dinamikle birlikte öyle kolay şekillendirilemeyeceği açık bir şekilde görünmektedir.

Dış müdahaleler ve buna karşı sergilenen direnişler, genelde bölge halklarının seçimini iki kutupta şekillendirmekteydi. Ya işbirlikçilik ya da rejim yandaşlığı.

Böylesi zorlu koşullarda var olan seçenekler dışında yeni bir seçenek yaratabilecek güçlerin varlığı, sürekli akan kanın durmasının ve halkların sömürsüz yaşayabileceği demokratik bir rejimin inşasının önünü açacaktır.

Bunu başarabilen tek gücün Rojava devrimi ile KÖH olduğunu görüyoruz. Hareketin kurduğu özerk kantonlar, bölge halkları açısından halkçı ve demokratik bir alternatif olarak her türlü çete saldırısına rağmen ayakta durmaya devam ediyor.

Rojava dışında da, Ortadoğu’da var olan rejimlerin aksine daha demokratik rejimler inşa edebilme potansiyeline sahip başka güçlerin tarih sahnesine çıkmaya çalıştığını görüyoruz.

Yemen’de Husilerin sergilemeye çalıştığı kısmen bağımsız ve daha demokratik bir politik duruş kendisini oluşturmaya çalışıyor. Suriye’de savaş sahasında ittifaklar kuran ve mahalle komiteleriyle yaşadığı yerleri savunan mahalleler ve alanlar da, demokratik bir ortam yaratmış durumda.

Ortadoğu’da yıllarca her demokratik girişimin başını ezen liderlerin aksine davranarak halkın öz örgütü olan ve başkasının çıkarlarını korumaktansa halkın çıkarlarını gözetken hareketler, halkların direniş birliği ekseninde birleşerek, halkçı ve demokratik bir seçeneği yaratıp, yayarak güçlendirebilir. Günümüzün koşulları, böylesi bir devrimci yönelimin önünü açıyor.

Ortadoğu; küresel kapitalist sistemin çarkını çeviren emperyalist ülkeler tarafından daha derinden içerilmek ve yeniden sömürgeleştirilmek istenen bir coğrafya. Bölgede, fırtınalar kopup ateşler yanarken, yaşadığımız günlerde uzun yıllardır alıştığımız sınırların bile silikleştiğini görüyoruz.

Süreç, İslam inancına sahip farklı toplumsal güçlerin birbirine düşürülmesi üzerinden ve bir "iç savaş" görünümünde yürütülüyor.

Kendi çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu yeniden düzenlemeyi hedefleyen bu emperyalist saldırganlığın, sadece Ortadoğu'yu etkilemeyeceği, dünyanın farklı yerlerinde yankı bulacağı aşikâr.

İleri atılımları, çöküşleri ve geri çekilişleri içerisinde barındıran bu kaotik süreçte, Kürt Özgürlük Hareketinin tarihsel duruşu ve güçlü direnişi bölgesel ilişkilerin yeniden tanımlanmasına yol açtı.

Rojava'da gerçekleşen devrimin alışkanlıkları altüst edici ve bölgedeki egemenlerin düzenlerine gerçek bir alternatif olarak güçlenmesi, yerel ve küresel egemenleri telaşa düşürdü. Ve, Rojava'yı dağıtıp yok edecek bir hamle devreye sokuldu.

Emperyalist güçler, bir "istikrarsızlık" ve "kontrollü kaos" aracı olarak kullanmaya çalıştıkları IŞİD'i Rojava'nın "za-

Yeniden düzenlenen Ortadoğu'da, bölgede yaşayan 40 milyondan fazla Kürdün statüsünün "hangi" Kürde göre -özgürlükçü mü, işbirlikçi mi?- belirleneceği, günümüzde yapılacak hamlelerle ortaya çıkacak.

yıf noktası" olarak gördükleri Kobane'ye yönlendirdiler. Ama bilmedikleri ya da bir türlü kabullenemedikleri bir gerçeklik onları bekliyordu. Tam da orada, o küçük kasabada tarihin akışını değiştirecek bir direniş ve zafer gerçekleşti. Zaferin öncüsü Kürt Özgürlük Hareketi, kendi tarihinin en güçlü noktasına sıçrayıverdi.

Sadece Kürtler için değil aynı zamanda bölge halkları için de umut olan Kobane'nin özgürleşme rüzgarı, bütün coğraf-

Kürt Hareketi

önemli bir kavşakta

yadaki demokrasi güçlerinin güçlenmesinin önünü açtı.

ABD merkezli işgalci güçler, IŞİD'in Kobane'yi ele geçiremeyeceği açığa çıkınca ve direnen Kürt savaşçıların hızla ve gün be gün artan meşruiyeti karşısında, kendi stratejik planlarının tehlikeye düştüğünü gördüler. O nokta-

de fiilen tanınması anlamına geliyor.

Kürt Özgürlük Hareketinin Kürdistan'ın dört bölgesinde de güçlenmesi, artan manevra olanakları ve bölge politik denklemi içerisinde bu denli güçlü konumlanması, Kürdistan'daki bütün askeri ve politik güçler açısından da dengeleri değiştiren ve sancılı bir süreci beraberinde getirecektir.

İlk olarak, son birkaç yıldır sanki düşmana hizmet eder gibi Rojava'yı abluka altına alan Güney Kürdistan Hükümeti/Barzani'ye bağlı Peşmerge güçlerinin Kobane'ye desteğe gitmesi, olumlu bir durum yarattı.

İkinci olarak, tam tersi yönde bir gelişmeyi vurgulayalım. PKK, HPG, PYD ve YPG'nin bölgede inisiyatif kazanması, Güney Kürdistan Hükümeti tarafından bir tehdit olarak görülüyor.

PKK ve HPG güçlerini bölgede görmezlikten gelen ve savaşta rollerini kırmaya çalışan Güney Kürdistan Hükümeti'ne, önce 7 aydır Şengal dağlarında HPG'nin desteğiyle direnen Ezidiler karşı çıktı ve şimdi de "Güneyli" Kürtler tepki gösteriyor.

da, ABD'nin Kürdistan askeri güçlerine "kısmi" destek vermesi, tamamen özgün tarihsel koşullar içerisinde ortaya çıkan özel ve geçici bir durumdur.

Bu durum, Kobane'de savaşan YPG'nin ve dolayısıyla PYD'nin resmi düzeyde tanınmasını sağladı. Açıktır ki, bu tanıma aynı zamanda Kerkük'te, Musul'da ve Şengal'de IŞİD'e karşı savaşan ve resmi olarak "terör örgütü" damgasıyla tecrit edilmeye çalışılan PKK-HPG'nin

Kürt halkının onurlu direniş ve bölgedeki etkisi, kendi halkının birliğini emperyal çıkarlar peşindeki güçlere pazarlayan Güney Kürdistan Hükümeti'ni hiç olmadığı kadar köşeye sıkıştırmış durumda. Güney Kürdistan Hükümeti tarafından sürekli ertelenen ve Kürdistan'daki bütün toplumsal ve politik güçlerin içerisinde yer alacağı "Kürdistan Ulusal Kongresi" şimdi yeniden gündeme geliyor. Barzani/KDP somut adımlar atmaya zorlanıyor.

Yeniden düzenlenen Ortadoğu'da, bölgede yaşayan 40 milyondan fazla Kürdün statüsünün "hangi" Kürde göre -özgürlükçü mü, işbirlikçi mi?- belirleneceği, günümüzde yapılacak hamlelerle ortaya çıkacak.

Kürdistan'da savaş yeni başlıyor!

Bölgenin denklemini değiştiren yaygın ve güçlü hamleleriyle Kürt Özgürlük Hareketi ve onun öncülüğünde bir çok alanda birden halkların örgütlendiği "öz savunma güçleri", Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemek isteyen emperyalist güçler açısından artık büyük bir tehdit oldu.

Ne emperyalist güçler ne de onların işbirlikçisi bölge devletleri, Ortadoğu'nun göbeğinde, Kürt Özgürlük Hareketinin belirleyici bir güç olmasını istemiyorlar.

Kürt Özgürlük Hareketinin demokratik ve halkçı bilincinin Kobane zaferi ile sivrilmesi, bölge devletlerini, başta TC ve İran olmak üzere korkutuyor.

Kendi coğrafyasındaki Kürtlerin de istikrarsızlık yaratacağından korkan İran'ın, Ortadoğu'nun bütününe operasyon hazırlığı içerisinde olduğunu görmek gerekiyor.

İran ve TC'nin dışında, Irak'a tekrar girme fırsatı kollayan Amerika'nın insiyatifinde Suudi Arabistan ve Mısır'dan oluşan bir çıkar eksenini de kendisini bölgeye dayatıyor. TC'nin, Mısır'daki Sisi cuntasına karşı Müslüman Kardeşler'e verdiği desteğe karşı, Mısır'ın da Kürtlere destek sunacağını tahmin edebiliriz.

İşte, Kürt Özgürlük Hareketi'nin geldiğimiz noktada bölgede belirleyici bir güç olmaya doğru sıçraması, bölge devletlerini farklı yönlerde harekete geçirmiş durumda.

Kürt Özgürlük Hareketinin demokratik ve halkçı bilincinin Kobane zaferi ile sivrilmesi, bölge devletlerini, başta TC ve İran olmak üzere korkutuyor. Kendi coğrafyasındaki Kürtlerin de istikrarsızlık yaratacağından korkan İran'ın, Ortadoğu'nun bütününe operasyon hazırlığı içerisinde olduğunu görmek gerekiyor.

Bal, bal demekle ağız tatlanmaz

Kürt sorununun demokratik yollarla çözülmesi için 12 yıldır AKP'ye fazlasıyla olanak tanıdı Kürt Özgürlük Hareketi.

AKP ise, "Çözüm sürecini", sistem içindeki güç ilişkilerinde kendi konumunu güçlendirmek ve zedelenen iktidarını sağlamlaştırmak için kullanmakla yetindi. Şimdi de, eski yol arkadaşı Gülen Cemaati ile yaşadığı krizde harcadığı gücünü dağıtmamak, Kürtlerle yaşadığı mevcut "çatışmazlık" durumunu seçimlere kadar korumak istiyor.

İç politikasında, attığı her adımda rejim krizi dinamiklerini hareketlendiren, dış politikasında "değersiz yalnızlık" konusunda tecrit olan AKP, kendi mevcut zayıflıklarını görmeyen politik bir sarhoşlukla sürekli olarak çözüm sürecine "silahlı" ve provakatif dayatmalarda bulunuyor.

İç savaşı körükleyen söylemlerini sanki bir "koz" misali sıkça dillendiren AKP,

6-8 Ekim serhildanında ve Cizre olaylarında kendi gerçek bakışını gösterdi.

"Çözüm süreci" üzerinden kendini meşru bir zemine oturtmaya çalışan AKP'nin duruşu, Kürt Hareketinin hem bölge hem de Türkiye'de güçlenmesi ve toplumsallaşmasıyla sarsılıyor.

AKP, bölgedeki gelişmelerin aleyhine dönmesi üzerine, kendi dengelerini "iç savaş" yönelimi ile kurmaya çalışıyor. "İç Güvenlik Yasası", başta Kürtlere ve tüm halklara bir "iç savaş" tehditi olarak görülmeli.

Çözüm sürecinin arkasında "Kürt hareketini tasfiye etme" yöneliminin saklandığını belirten Kürt Özgürlük Hareketi; AKP'nin tam tersi yönde hareket ediyor ve bu süreçten güçlenerek çıkmaya çalışıyor.

Saldırıları boşa düşüren Kürt Özgürlük Hareketi

Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle birlikte iktidarın var olan hegemonyasına bir çentik daha atan HDP, genel seçimlere parti olarak girme kararı aldı.

Kürt Hareketi, 12 Eylül darbesi döneminde, halkçı-demokratik güçlerin ve Kürtlerin parlamentoda temsilini engellemek için getirilen yüzde 10 seçim barajını, şimdi tüm devrimci demokratik güçlerle ittifak halinde yıkmayı hedefliyor.

Yüzde 10 seçim barajını aşan bir HDP, "çözüm masasında" ve diğer mücadele alanlarında Kürt hareketinin elini daha güçlü yapacak ve AKP'yi daha da köşeye sıkıştıracaktır.

Telaşa kapılan AKP, manipülatif söylemlerle Kürt Hareketini tasfiye etme hamleleri yapıyor. Cizre olaylarını örgütleyen, kalekol yapımına devam eden AKP, Öcalan, Kandil ve HDP'yi yıpratmaya, birbirine düşürmeye, artan meşruluklarını daraltmaya çalışıyor.

Herkes tarafından bilinen Öcalan'ın şartlı çağrısını önce çarpıtan ve sonra da büyük bir iki yüzlülükle o çarpıtılmış "açıklamayı" açıklamadığı için HDP'yi; "silahsızlanmayı" ret eden Kandil'i hedef gösteren AKP, kendince Kürt Hareketi içerisine nifak tohumları ekiyor. İlk değil, daha önce de denedi, boşluğa düştü...

Sürecin güçler arasında çekişmelerle geçeceği ve giderek daha da sertleşeceği anlaşılıyor.

Dünya

YENİ BİR SAVAŞA DOĞRU MU?

Dünya genelinde birkaç noktada yoğunlaşan hegemonya mücadelesi, git gide yükselen gerilimle birlikte savaş olasılıklarını arttırıyor.

Ukrayna, Ortadoğu, Asya-Pasifik, Kuzey Afrika gibi bölgelerde artan gerilimler ve güç mücadeleleri, dünyayı kaosa sürüklüyor. Silahlanma yarışı artıyor.

Çehov öykülerinin altın kuralı işleyecek mi? Öyküde geçen silah eninde sonunda patlayacak mı?

Emperyalist odaklar geri adım atmazlarsa, süreç bizi savaş olasılıklarının arttığı bir ortama götürüyor. Ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartan, yoksulluğu derinleştiren egemenler, yarattıkları yeni savaş konseptini, kitleler üzerinde, milliyetçilik ve din savaşları gibi manipülasyonlarla inşa ediyorlar.

UKRAYNA:

Bir Dünya Savaşının eşliğinde

Yaklaşık bir buçuk yıl önce (Rusya'nın müdahalesiyle) Ukrayna'nın AB ile ilişkilerini dondurma kararı almasıyla başlayan süreç, görünüşte küçük yerel bir problem gibi görülsede, arka planında dünyadaki emperyalist güç odaklarının hegemonya mücadelesi olduğunun açığa çıkması çok sürmedi. Her ne kadar bir buçuk yıl önce başladı desek de, aslında krizin kaynağı çok daha eski.

Sovyetler'in dağılmasının ardından Ukrayna, AB ile Rusya arasındaki bölgeye hapsoldü ve iki tarafın baskısını sürekli hissetti.

Rusya yanlısı başbakan Yanukoviç'in AB ile ilişkileri askıya almasıyla, aralarında Nazilerin de olduğu AB destekli grupların ayaklanması sonucu başkent Kiev'de polis ile göstericiler arasında çok şiddetli çatışmalar yaşanmıştı. AB, Rusya'nın Ukrayna içerisindeki etkinliğini kırmak adına böyle bir müdahalede bulunuyordu.

Rusya'nın AB'ye karşı atağı, Kırım'ı işgal etmesi oldu. Kırım'da Rusya yanlılarının ayaklanması, parlamentonun feshe edilmesi ve sonra da yapılan referandumla Kırım'ın Rusya'ya bağlanması, neticede Ukrayna'nın ikiye bölünmesine yol açtı.

Bu bölünme bir çözüm getirmediği gibi, gerilimin git gide yükselmesine yol açan bir dizi gelişmeyi tetikledi.

Ukrayna üzerinde emperyalist bloklar arasında süren çekişme, her an büyük bir savaşı tetikleyebilir.

Emperyalist odaklar, serbest sermaye

dolaşımını sağlamak, ucuz enerji kaynaklarına sahip olmak, stratejik bölgeleri ele geçirmek uğruna ortaya çıkabilecek bir dünya savaşı ihtimalinden kaçınmıyorlar. NATO içerisinde Almanya ve Fransa'nın başını çektiği AB bloğu ile NATO üyesi Doğu Avrupa ülkeleri arasındaki anlaşmazlık, son zamanlarda NATO içerisinde bir çatlak yaratmış ve ateşkes çabaları artmıştı. Ağır silahlar geri çekildi.

Bu gelişmeden Rusya ekseni şimdilik karlı çıksa da ve Doğu Ukrayna toprak-

Yaratıcı kaos olarak nitelendirilen bu siyasi atmosferde, yaşanan savaş ve yıkım Batılı emperyalist ülkelere manevra alanı kazandıracaktı. Bu ülkeler ve müttefikleri, silahlı çeteleri aracılığıyla, bölgeyi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemeye çalışacaktı.

ları genişlemiş olsa da, tam bir galibiyet durumu söz konusu değil. Ukrayna krizi, halen bir dünya savaşı çıkarma potansiyeline sahip.

ORTADOĞU: Kan coğrafyası

Emperyalist hegemonya mücadelelerinin yoğunlaştığı bir diğer nokta ise, Ortadoğu. Ortadoğu coğrafyasında güç kazanan Rusya-Çin eksenini ile bölgede rakip istemeyen ABD-AB'nin bölgeyi kana bulayan çekişmesi de, dünyayı büyük bir savaşın eşliğine getirmiş durumda.

Dünyanın yükselen süper güçleri Rusya ve Çin, ABD yayılmasını önlemek istiyor. Düşüşte olan ABD ise, bölgedeki etkinliğini korumak adına sürekli hamle yapıyor. Irak ve Afganistan işgaliyle başlayan ABD yayılması, Suriye'de Rusya ve Çin yanlısı Esad'ı devirme aşamasında büyük bir başarısızlığa uğradı.

ABD'nin ve AB'nin bölgede her istediğini yapamayacağını anlaşılması da, Ortadoğu'da güç eksenlerinin daha da gerginleşmesine ve tarafların saldırganlaşmasına yol açtı. ABD, AB, Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün, Katar ve İsrail gibi ülkeler, bölgede istikrarsızlığı arttırmak adına, IŞİD, EL Nusra, El Ahrar ve ÖSO gibi katliamcı mezhepçi örgütleri silahlandırarak, bölgede kaotik bir düzen oluşturdular.

Yaratıcı kaos olarak nitelendirilen bu siyasi atmosferde, yaşanan savaş ve yıkım, Batılı emperyalist ülkelere manevra alanı kazandıracaktı. Bu ülkeler ve müttefikleri, silahlı çeteleri aracılığıyla bölgeyi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemeye çalışacaktı.

Belli bir oranda başarılı olan bu strateji, herhangi bir kesin kazanım da getirmedir. Hayatın diyalektiği, çok çeşitli olasılıkların ortaya çıkabileceğini gösterdi. Doğulu emperyalist bloğun müdahalesinin yanı sıra, halkçı dinamikler de harekete geçti ve kendi direniş kapasiteleriyle Ortadoğu'daki emperyalist planların alt üst olmasına neden oldu.

Dökülen bunca kanın ardından, Ortadoğu neredeyse 2011 yılı öncesi tabloya

Hayatın diyalektiği, çok çeşitli olasılıkların ortaya çıkabileceğini gösterdi. Doğulu emperyalist bloğun müdahalesinin yanı sıra, halkçı dinamikler de harekete geçti ve kendi direniş kapasiteleriyle Ortadoğu'daki emperyalist planların alt üst olmasına neden oldu.

geri dönüyor. Esad ile batılı ülkeler arasındaki ilişkiler normalleşmeye başlıyor. Birçok batılı ülke, Suriye ile olağan diplomatik ilişkilerini başlattı. Fransa milletvekilleri Esad'ı ziyaret etti. ABD Esad ile müzakere süreci başlattı. 2011 sonrası Mısır ve Tunus'ta ortaya çıkan İhvan hareketi, neredeyse bütün etki gücünü yitirdi. ABD'nin bölgedeki müttefiki Mısır, Esad ile görüşmelere yeniden başladı.

2011 öncesi Ortadoğu'da dış dokunur bir etkinliği olmayan Türkiye, Suriye'de başlayan iç savaşa "stratejik derinlik" ile yola çıkıp, Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan oldu. Bölgede ABD

bloğu içerisinde hamle yaparak bir konum elde etmeye çalışan Türkiye, ABD, İsrail, Mısır, Suriye, Suudi Arabistan ve en sonunda Katar ile ters düşerek adeta yalnızlaştı.

AB: Neo faşizm yükseliyor

Charlie Hebdo katliamı sonrası Avrupa'da önemli gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmelerin, Alman kapitalizminin belki de tarihinin en yüksek seviyesine çıktığı döneme gelmesi elbette ki rastlantısal değil.

Ekonomik krizle boğuşan Avrupa'nın neredeyse kazanan tek üyesi Almanya'nın bu çıkışı artık sınırları aşıyor. Alman finans kapitali, daha da yayılmacı ve saldırgan bir politika izleyeceğinin sinyallerini veriyor.

Charlie Hebdo katliamını sertleşen siyasal iklim çerçevesinde değerlendirmek gerekir. Bu katliam Avrupa'yı saran ekonomik krize bağlı olarak yükselen faşizmin (PEGIDA, Altın Şafak, Ukrayna'daki faşist iktidar vs.), meşrulaştırılmasının ve kitlelerle buluşmasının önünü açacağı benziyor.

Dünya genelinde paylaşım mücadelesinin kızışması ve Avrupa'da siyasal krizin derinleşmesi, Avrupa sermayesi açısından, yeni bir konseptin hayata geçirilmesini gerektirmiştir.

Faşizmin manevra kabiliyetini arttıran ve kitlelerle daha fazla buluşma imkânını yükselten bu saldırı, özellikle finans kapital sözcüleri tarafından, doğu ile batı medeniyetlerinin çatışması ya da laiklerin siyasal İslamcılar tarafından katledilmesi olarak duyuruldu. Herkesin gerici siyasal İslam'a tepkisini koyması gerektiği, görünen talep olurken, Fransa'nın ulusal birliği vurgusu ön plana çıkartıldı.

Saldırgan bir dış politikanın zemini yaratılıyordu. Charlie Hebdo katliamı, Fransız hükümeti tarafından planlanmıyorsa bile, bu katliama göz yumulduğu çok açık.

Bütün bu gelişmelerin dışında, sistemin dışında filizlenen halkçı seçeneklere de vurgu yaparak bitirmek gerekiyor. Ortadoğu'da, Avrupa'da, Latin Amerika'da ve dünyanın birçok yerinde, halklar ayaklanıyor. Avrupa'da güçlü işçi eylemleri gün yüzüne çıkarken, Ortadoğu'da başta Kürt halkı olmak üzere ezilenler başka bir tarih yazıyor.

Kapitalizmin 1970'lerle birlikte girdiği uzun dalga krizi sonucunda yeni kâr alanları arayışına giren sermaye, yeni bir dönem açma yoluna gitti. Bu öyle bir dönem olmalıydı ki, sermaye hareketi için ne kadar çok pürüz varsa ortadan kaldırılmalı, sermayenin yolu dümdüz edilmeliydi.

1929 ekonomik bunalımı sonrası uygulanan "Keynes'yen" politikalarla devlet büyük miktarda kamusal harcamalarla; yurttışa ulaşım, haberleşme, eğitim, sağlık gibi hizmetleri çok ucuza sunuyordu. İşte, 1970'lerin sonuyla birlikte bu "refah" dönemi sona erdirilmeye başlandı. Kamusal hizmetler bir bir "hizmet" olmaktan çıkarıldı, özelleştirildi. Sermayenin kâr edebileceği birer işletmeye dönüştürüldü.

Artık devlet eğitim kurumları için yaptığı harcama yükünden de kurtulmalıydı. Tabi ki, bunun için de, o eğitim kurumlarını dönüştürmek ve sermayenin emrine sunmak gerekiyordu.

Eğitimin kısmen var olan bilimsel yanı törpüldü. Eğitim sistemi ucuz işgücü, iş verimliliği ve teknolojik gelişme saplantısı etrafında şekillendirilmeye başlandı. Devletin tanımı yeniden yapılmaya başlandı.

Finans kapital düzeninin pürüzsüz bir şekilde işlemesi gerekiyordu.

Ülkemizdeki durum

Türkiye'de üniversiteler, her dönem siyasetin aktif bir bileşeni/söz söyleyeni dolayısıyla da müdahale alanı oldular. Özellikle etkinin zirve yaptığı 60'lar 70'lerin sonunda, tepki de vücut buldu doğası gereği. Emperyalistlerin o gün "bizim çocuklar" dediği askeri cunta, toplumu yeniden dizayn ederken; önüne "üniversiteler" görevini de koydu. Araçlar hazırlandı, gerekli organ kuruldu ve meşhur "YÖK" devreye sokuldu.

Üniversiteler, YÖK öncesi dönemde de devlet yönlendirmesi ve baskısıyla hareket ediyorlardı elbette. Ancak, YÖK ile birlikte, üniversitelerin bağımsızlığı şöyle dursun, özerklik ihtimali dahi lügatten çıkarıldı. O gün bugündür, devletin, okullarımızdaki "kırbacı" olan YÖK; her dönem, mevcut iktidarın paradigması

MAAŞA 4 yıl KALA MESAIYE BAŞLAMAK!

ile hareket etti. Halen içinde bulunduğumuz AKP iktidarı boyunca "boşa düştü-düşmedi" tartışmalarının arasında yoluna devam etti.

Bugün YÖK'ün pozisyonu ve akademiler üzerindeki etkisi tartışılabilir. Hatta rektörlerin direkt olarak hükümetle bağlandığı da söylenebilir. Kampüsleri her türlü ekonomik/siyasi saldırılara açarak misyonunu gerçekleştirdiği de bir gerçeklik, yeni dönemde etkisini arttıracığı da.

Ancak, bu yazı da bu tartışmalara girmeyeceğiz. Konumuz gündemimize hangi araçla sokulursa sokulsun, her geçen gün yeniden üretilen, öğrencilere dönük bugünkü neoliberal politikalar.

Finans-kapital düzeninin, sisteme değip dokunan her olguya, biçtiği roller var. Burada üniversitelere düşen görev de malumumuz. En kaba haliyle açıklamak gerekirse; sisteme entegre "beyinler yetiştirmek/ bireyler hazırlamak" diyebiliriz.

Üniversite içi sorunlar

Finans-kapital düzeninin, sisteme değip dokunan her olguya, biçtiği roller var. Burada üniversitelere düşen görev de malumumuz. En kaba haliyle açıklamak gerekirse; sisteme entegre "beyinler yetiştirmek/ bireyler hazırlamak" diyebiliriz.

Rekabete dayalı eğitim sistemi, öğrencilere bireyciliği ve pragmatik düşüncüyü aşılarken, özel güvenlik ve polislerin nefesi de enselerden eksik edilmeyerek "muhalif düşünce sensörü" görevi görüyor. Sürekli gündeme getirilen harç ve benzeri uygulamalar, okul yemekhanesi ve ring sistemi dâhil olmak üzere, her yere sirayet etmiş rantçı yaklaşımlar da cabası.

Hali hazırda birçok şehre bu dağ başı üniversitelerinden konuşlandırılmış durumda. Bu yolla üniversite etrafında öğrenci gettoları oluşturuluyor. Öğrenciler halktan kopuk, çoğu zaman toplumsal kaygılardan uzak, izole bir ortama hapsediliyor. Bu sayede üniversite içi neoliberal politikalar dışarıdakilerle de desteklenmiş oluyor.

Ders içerikleri de nasipleniyor politikarlardan.

Müfredat, öğrenciyi nitelikli ve yırtıcı bir kapitalist olmaya çağırıyor. Üretime ve yaratıcılığa pek ehemmiyet verilmiyor, var olan kalıp fikirleri öğrenmeniz yeterli görülüyor. Özellikle mesleki derslerde empoze edilmeye çalışılan “görev insanı olma”, “fırsatları değerlendirme” ve “kariyerist düşünme” fikirleriyle, niyet iyice belli ediliyor.

Yüzeysel bilgiler ezberlenerek sınavlarda arkadaşlar sollanırken, kariyer kulübü himayesinde bilumum şirket ve holding; “tasmanın zincirini kısa tutmalı” ilkesiyle kampüslere yerleşiyor. Hal böyle olunca öğrenci “daha farklı bir dünya mümkün mü?” sorusunu sormaya ortam bulamıyor.

Yabancı dil konusunda da müthiş bir baskı hâkim. Dilin kültürlerarası iletişimin en önemli parçası olması kaygısıyla falan değil, yabancı sermayenin selametine düşünerek oluşturulan bir baskı bu.

Akademik camianın rolü

Üniversitede her birimin nasiplendiği bu baskılardan eğitimciler de muaf değil elbette. Verilen şablona uygun hareket etmemeleri halinde, kızığa çekilme teh-

didi ile karşı karşıyalar. Örneğin; Türkiye’de bir üniversitede, açıktan AKP aleyhtarlığı yaparken basamak atlamanın olanaksızlığının farkındalar.

Onlar da çok büyük oranda teslim olmuş durumdalar.

Öğrencilerin karşısında hepsi birer “Francis Fukuyama” adeta. Ne yapıp edip, sistemde yer kapmak gerekliliğinden, artık bu sistemin değiştirilemez olduğundan dem vuruyorlar. Onlar artık birer öğreticiden çok “kolaylaştırıcılar”. Potansiyel işçinin, patronun hegemonyasını kabul ederek görevine hazırlanmasını kolaylaştırıyorlar.

Eğitim turizmi ve öğrenci gettoları

Adı üzerinde eğitim artık bir sektör ve diğer sektörlerle de etkileşim halinde. Öğrencilerin maruz kaldıkları da okul içi politikalarla sınırlı değil. Emlak piyasası da belli ölçüde öğrencilerin üzerinden şekilleniyor.

Şehirlerarası eğitim göçü geçmişte de yaygındı. Ancak günümüzden farkı, tercihin büyük oranda büyük şehirler olmasıydı. Mevcut sınav sistemi ve büyük şehirlerde hayatın pahalılığı devreye

girdiğinden bu yana, büyük şehirlerden ekonomisi küçük şehirlere göçler

arttı. Bu durum da, o yerellerdeki kapitalist odaklara fırsatlar sunuyor haliyle.

Bu şehir dışı eğitim meselesini, uzun soluklu turistik seyahat olarak ele almakta sakınca yok. Otellerin yerini kiralık öğrenci dairelerinin aldığını söylersek, empati kurmak daha kolay olur herhalde.

Dağ başına yapılan kampüslerin, geniş ve açık çevrelerine hemen binalar dikilir ve kampüse yakın oturup en azından ulaşım masrafından kurtulmak isteyen öğrencilere; değerinin çok üstünde fiyatlardan sunulur. Devlet de sömürüye destek olmak adına, yurt kapasitelerini düşük tutar. Bu yolla öğrencileri emlak sektörüne emanet ederek “ekonomiye can vermiş olur.”

Hali hazırda birçok şehre bu dağ başı üniversitelerinden konuşlandırılmış durumda. Bu yolla üniversite etrafında öğrenci gettoları oluşturuluyor. Öğrenciler halktan kopuk, çoğu zaman toplumsal kaygılardan uzak ve izole bir ortama hapsediliyor. Bu sayede üniversite içi neoliberal politikalar dışarıdakilerle de desteklenmiş oluyor.

Görevlerimiz

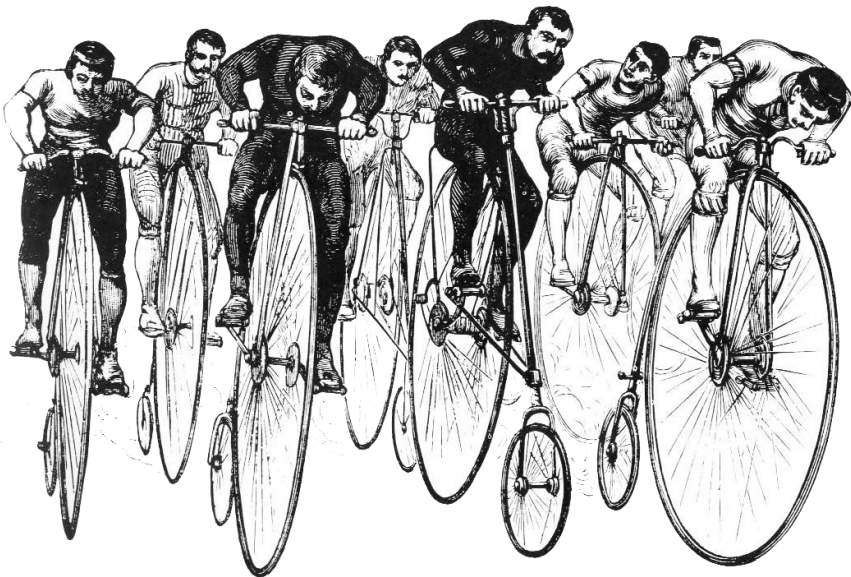
Yukarıda bahsettiğimiz sorunlar tüm öğrenciler için geçerli. Ancak, yapılması gereken, tüm öğrencileri, var olan mücadeleye çağırmak değil.

En aşağıdan, saldırıların temas ettiği en küçük birimden başlayarak, mücadeleyi birlikte örmeliyiz.

Her bir bölüm kendi meseleleri etrafında örgütlenmeli. Bunu yaparken sırasıyla fakülte, kampüs, üniversite ve kampüs dışı sömürülere yönelmenin yollarını aramalıyız.

En dipte oluşturacağımız ve küçük kazanımlarla can vereceğimiz devrimci enerjiyle, sistemin denge ayaklarından birini kökten sarsabiliriz.

Yukarıda bahsettiğimiz sorunlar tüm öğrenciler için geçerli. Ancak yapılması gereken, tüm öğrencileri, var olan mücadeleye çağırmak değil. En aşağıdan, saldırıların temas ettiği en küçük birimden başlayarak mücadeleyi birlikte örmeliyiz.

Uğur Akkuş

ÜNİVERSİTELERE SOKULAN “KONTROLLÜ FAŞİZM”

Toplumsal muhalefetin Dünya genelinde yükseldiği, karşısında da onu ezme için faşizmin yükseldiği bir dönemden geçiyoruz.

Türkiye’de gençlik mücadelesinin ivmesinin yükselmesi, çeşitli yerlerde çeşitli mevziler kazanması, iktidarın fay hatlarını sarsmış ve harekete geçirmiştir. Gezi direnişinin en ön saflarında bulunan gençliğin Gezi’yi arkasına alarak kampüslere, AKP hükümetini titreten bir geri dönüş yaptığını hepimiz gördük.

Savaş çığırkanlığını yükselten ve neoliberal saldırı politikalarına karşı kampüslerden sokaklara nabız tutan kesim öğrenci gençlik oldu. Doğrudan üniversite gençliğini hedef alan iktidar, sinir uçlarıyla oynayan gençliğe karşı üniversitelerdeki neoliberal politikalarını ve saldırılarını yoğunlaştırdı.

Üniversiteleri tepeden turnağa yeniden dizayn etmeye çalışan iktidarın tez elden gerçekleştirmeye çalıştığı, gençliğin olası direnişlerini bastırmaya yarayacak olan kolluk kuvvetlerinin okula yerleştirilmesidir. Bu temelde sene başında çeşitli girişimleri olsa da iktidar, “şeytanı dürtmeyi” göze alamamıştır. Üniversitelerde başlayan tepkiselliğin bir direnişe dönüşme ihtimali, rejim krizi, dış politika gibi sorunlarla cebelleşen iktidarın en son

Sırtı sızazlanan faşistlerin devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilere yaptığı satırlı saldırı sonucunda ülkücülerin reisi diye bilinen Fırat Çakıroğlu öldü. Ege Üniversitesinde sıkıyönetimi andıran rektörlük ve emniyetin ortak açıklamaları (fiilen iç güvenlik paketi) kampüs içerisinde uygulamaya koyuldu.

istediği şey olurdu herhalde.

Fakat nihai hedefini gerçekleştirememiş olsa da, yaşanan politik ortamı üniversiteler bazında kendi lehine çevirmeye çalışan bir iktidar var şimdi gençlik mücadelesinin karşısında. Faşizmi kaşıyan ve yükselen muhalefetin karşısında palazlandırıyor.

Öğrenci gençlik hedef tahtasında

Hacettepe Üniversitesi’nde öğrencilere silah çekme zeminini yaratan, Ege Üniversitesi’nde öğrencilere yapılan faşist saldırıyı bahane ederek; polisün üniver-

sitesi işgal etmesini sağlayan, Kürt öğrencilere yönelik ırkçı saldırıları her yerde yükselten iktidarın yasalaştırdığı İç Güvenlik paketi ile öğrenci gençliğini de hedef aldığı aşikâr.

Dönem başında İstanbul Üniversitesi öğrencilerine IŞİD yanlılarının saldırıları ile denemelere başlanmıştı. Dönemsel olarak ivmesinin artırılması hedeflenen faşist

saldırıları Çukurova Üniversitesi’nde de kendini en çıplak haliyle gösterdi geçtiğimiz günlerde. Polis-faşist işbirliğinin ayyuka çıktığı Çukurova Üniversitesi’nde onlarca öğrenci yaralandı.

Şimdiki haliyle kendinden “utanç duvarı” diye bahsedilen Ege Üniversitesi’nden de bahsetmek gerek. Ege Üniversitesi sol sosyalist gençliğin güçlü olduğu ve gençliğin mücadelesi ile şekillenmiş bir üniversite. 20 Şubat’ta Ege Üniversitesi’nde yaşanan olaylar esasen dönem başından bu yana tasarlanan projenin son adımı oldu.

Sırtı sızazlanan faşistlerin devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilere yaptığı

satırlı saldırı sonucunda ülkücülerin reisi diye bilinen Fırat Çakıroğlu öldü. Ege Üniversitesinde sıkıyönetimi andıran rektörlük ve emniyetin ortak açıklamaları (fiilen iç güvenlik paketi) kampüs içerisinde uygulamaya koyuldu. Kampüs içerisinde kısa film çekmenin bile yasaklandığı, baskının, gözaltıların ve soruşturmaların arttırıldığı sindirme politikaları devreye sokulmuş durumda.

Sözde güvenlik önlemleri gerekçesiyle öğrenciden fazla polis içerisindedir. Herhangi bir basın açıklaması yapmak yasak. Stant açmak yasak. Balon asmak dahi bile yasak. Öğrencilerin yaşam alanı olan yerleri bahçe düzenlemesi adı ile kapatan rektörlük tüm insiyatifi emniyetin eline vermiş durumda. Seçim sürecinin start verdiği ve iç güvenlik paketinin yasalaştığı şu günlerde üniversitelerde yaratılmaya çalışılan profil açıkça ortada. Öğrenci gençliğin giderek kitleselleştiği bir üniversitede faşizmi adım adım yerleştirmenin resmidir Ege Üniversitesi.

Fakat üniversitelere sokulmak ve yerleştirilmek istenen faşizme karşı birleşen, biriktiren ve büyüyen bir öğrenci gençlik mücadelesi yükselmekte şimdi, sadece Türkiye’de değil, dünyanın dört bir yanında...

Yükselen faşizmin karşısında yükselen direniş

Yunanistan’da “Yeni Okul” adlı sınav sisteminin getirilmesi bardağı taşıran son damla oldu. Sokaklarda başlayan eylemler ortaokuldan liselere uzanmış, boykotlar örgütlenip ve bu direniş ağı

gün geçtikçe etkisini arttırmıştı. Ülke genelinde 500’ü aşkın okulda boykotlar yapılarak eğitim sisteminin öğrenciler üstündeki baskısı karşısında sokaklar zaptedilmiştir.

Ferguson Eyaletinde polis tarafından öldürülen Micheal Brown’ün ardından, sokaklar bu duruma tepki gösteren insanlar tarafından işgal edildi. Paniğe kapılan hükümet sokağa çıkma yasağı ilan etse de, sokak eylemlerine hiçbir şekilde taviz vermeyeceğini açıklasa da ve eyalette ulusal muhafız birliklerini konuşlandırsa da Ferguson’dan başlayıp tüm ülke geneline yayılan eylemleri engelleyemedi.

Meksika’da 43 öğrencinin kaybolması ve ardından Guererro’da toplu mezarın bulunmasıyla sokaklara döken halk kitlesel

Üniversiteleri tepeden tırnağa yeniden dizayn etmeye çalışan iktidarın tez elden gerçekleştirmeye çalıştığı, gençliğin olası direnişlerini bastırmaya yarayacak olan kolluk kuvvetlerinin okula yerleştirilmesidir. Bu temelde sene başında çeşitli girişimleri olsa da iktidar, “şeytanı dürtmeyi” göze alamamıştır. Üniversitelerde başlayan tepkinin bir direnişe dönüşme ihtimali, iktidarın en son istediği şey olurdu herhalde.

eylemlere imza attı. Kaybolan öğrencilerin gözaltına alındıktan sonra polis ve uyuşturucu çetelerince katledildiği ortaya çıkmıştı. Polis-mafya-iktidar ittifakını gözler önüne seren bu toplu katliamda öğrenciler için devlet daireleri işgal edilmiş, hükümet binası ateşe verilmişti.

Anti-Faşist mücadeleyi yükseltmek görevi

Görülüyor ki dört bir yanda yükselen faşizme cevap vermek kitlesel bir biçimde anti-faşist mücadeleyi örgütlemekten geçiyor.

Polis-faşist işbirliğinin karşısında güçlü bir duruş sergilemesi gereken gençliğin kitleselleşerek yaşam alanlarını savunması gerekiyor!

Sistemin dayattıkları karşısında biriken öfkeyi örgütlemeli, özerk ve demokratik üniversite inşası sürecinde kitleselleşerek bu pratik hamleleri güçlendirmeliyiz!

Yaşam alanlarına yönelik bu saldırılar üniversite gençliğini kapsamlı bir şekilde etkilerken, ortaya çıkan dinamikler karşısında atacağımız hamleleri belirlememiz gerekiyor.

AKP iktidarının gençliğe yönelik bu kirli politikaları ve üniversitelere saldırılarının amacı apaçık gözler önünde duruyor. Gençliği sindirerek ve yozlaştırarak birer kukla haline getirmek istiyor.

Tüm imkanlarıyla bu oyunu sürdüren hükümet rektör atamaları ve her daim reforme ettiği soruşturmaları ile açık bir hegemonya savaşı veriyor. Oluşan bu sürece karşı yükselen gençlik hareketinin, faşizme karşı dik bir duruş sergileme zamanı gelmiştir. Bu duruş önümüzdeki süreçte faşizme karşı vereceğimiz mücadeleye önemli bir eşik anlamı katmaktadır. Eşiği atlamamızın en önemli parçalarından biri kitleselleşerek okullarda, sokakta, bulunduğumuz her alanda sesimizi yükseltmek ve devlet destekli faşist odaklara çelme takabilmektir.

SERMAYENİN ÜNİVERSİTELERİNİ YIKALIM

Şilan Sürmeli

Dünya’da 1970’lerde başlayan neoliberal dönüşüm, Türkiye’de 1980 darbesiyle toplumsal muhalefetin ve devrimci güçlerin bastırılmasının ardından uygulanmaya başlandı. Darbeyle birlikte oluşturulan YÖK üniversitenin en temel özellikleri olan özgür düşünme, araştırma-inceleme, sorgulama, yeniyi üretme, bilimsel, kamusal ve demokratik-özerk olma nitelikleri tümünden yok edilerek anti-demokratik, anti bilimsel, baskıcı, şoven ve paralı üniversite modelini hâkim kıldı.

Üniversiteler, bilimsel bilgi üretme ve onu toplumsallaştırma faaliyeti içinde, öğrencilerin dünyayı ve kendilerini keşfetmelerine, bağımsız düşünme ve çalışma yetisi edinmelerine el veren değerlerin ve tavırların üretildiği ve aktarıldığı toplumsal mekânlar olmaktan çıktı.

“Yeni Türkiye” söyleminin pek sık dolaştığı şu günlerde ise, “Yeni YÖK Yasası”, faşist saldırılar ve her zaman ki gibi anti-demokratik ‘Rektörlük Seçimleri’ ile üniversitelerin iktidar tarafından nasıl şekillendirildiğine tanık oluyoruz.

Aleyhimize işleyen bu sürecin içinde biz devrimci, demokrat öğrenci hareketine düşen görev ise, gençlik mücadelesinin yükseldiği bu dönemde; üniversitenin, üniversiter yaşamın ve özerk-demokratik üniversite mücadelesine ilişkin şimdiye dek ürettiği, bugün de zenginleştirdiği kavramları ve biçimleri yeniden tanımlamak ve bunları uygulayacak ortamları inşa etmek.

Demek istediğimiz; YÖK’ün üniversiteleri karşısında; öğrencisiyle, öğretim üyesiyle, çalışanlarıyla kendi özgür demokratik üniversitelerimizi tabandan başlayarak adım adım inşa etmek. Tıpkı İstanbul Üniversitesi rektörlük seçimlerinde Raşit Tükel’in AKP’nin her türlü anti-demokratik uygulamasına rağmen demokratik ve özgür üniversiteler adına aday olması ve kampüste farklı birim ve

Gençliğin dinamizmiyle; toplumun her alanına yapılan saldırılara engel olabilecek mekanizmalar kurabiliriz. Unutmamalıyız ki bu mekanizmalar, üniversitedeki kitleleri buldukları yerden mücadeleye katılması, giderek kendi güçlerine ve mücadele örgütlerine olan güvensizliklerini ortadan kaldıracaktır.

bileşenler arasında bütünleşmeyi sağlaması gibi.

Ama unutmamalıyız ki bu inşa sürecinde esas olan; yaşanılabilir alternatif üniversiteleri oluşturmak için dönüşümün önce bizden başlaması gerektiği gerçekliğini kabul etmek ve kendiliğindencilığe karşı savaş açmak.

Yeni yaşamı kurarken sektör ve dar düşünmeyi bir yana bırakıp, en geniş öğrenci kitlelerini sürece katabilen; fakülte fakülte, bölüm bölüm örgütlenebilen ve hak/haklar mücadelesini üniversite dışındaki yaşama da sıçratarak, genel siyasete müdahale edebilen bir duruşu örgütlemek, yapmamız gereken olan.

Üniversitelerin nüveleri: Fakülte komiteleri ve ÜYK’lar

Onlar, halktan ve halkın çocuklarından çaldıkları yetmiyormuş gibi üniversitelerde eğitimi, sanatı, bilimi, piyasa ekonomisinin gereklerine göre tasarlasınlar; bizler onların karşısına yaşam alanlarımız olan üniversitelerimizde “Üniversite Yürütme Kurulları(ÜYK)” ve “Fakülte Komitelerini(FK)” oluşturarak muazzam irade ve yüksek kararlılık ve inatla ısrar ederek kendi özgür-demokratik üniversitelerimizi inşa etmeliyiz. Ve bunu şundan itibaren yapmalıyız; çünkü üniversitelerde demokrasi kültürünün inşası bugünden yarına ertelenmeyecek bir görevdir.

Peki nedir bu FK ve ÜYK’lar?

“Fakülte Komiteleri-Üniversite Yürütme Kurulları”, yıllardır rehavet içinde olan ve günlük yaşamın çıkmaz labirentleri içinde dönüp dolaşan öğrenci yığınlarını, kendi sorunlarıyla gerçekten yüzleşen ve onlara kendi gücüyle çözüm üreten kitleler haline getirmenin en önemli zeminlerinden biridir.

Bu taban örgütlenmeleriyle, üniversiteleri; her öğrencinin okuduğu bölüme dair söz söylediği, sorunlarını tartıştığı ve

KENDİ ÜNİVERSİTELERİMİZİ KURALIM!

öğrencilerin kendi bağımsız ve kolektif iradelerini oluşturduğu mekânlar haline getirebiliriz. Geniş öğrenci kitlelerinin doğrudan katılımıyla oluşturulacak bu komite ve kurullar ile doğrudan demokrasiyi hayata geçirebilir, her kesimden insanı yaşam alanları olan üniversitelerde kendilerini rahatça ifade edebilmelerinin yolunu açabiliriz.

Mesela; formasyon, zorunlu staj ve staj sömürsü, öğrencilerin projelerinin AR-GE'ler tarafından çalınması gibi sorunlar bu mekanizmalarda teşhir edilip, bertaraf edilmeli. Sanat, bilim, eğitim bu kurullarda ve komitelerde toplumsallaştırılıp halkla bütünleştirilmeli.

En geniş öğrenci kitlesini, öğretim üyelerini, üniversite çalışanlarını kattığımız bu kurullarda ya da komitelerde, üniversitelerin öz sorunlarını çözmeyi hedeflediğimiz gibi; bilimin ve bilginin yeniden üretildiği, bilimsel-akademik-özgür üniversitelerin temellerinin atıldığı ve meşru ve fiili bir hattan ilerlenerek "Özgür-Halk Üniversiteleri"nin nüvelerinin oluşturulduğu bir süreci örmeliyiz. Bilmeliyiz ki Özgür-Halk Üniversiteleri, sermaye için değil halk içindir. Halktan soyutlanmış elit bir kesimin değil, halkın sorunlarıyla ilgilenen öğrencilerin eleştirel ve özgür düşün alanıdır; eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitimin olduğu bir üniversite modelidir.

Alternatif üniversitelerin tohumunu dikkatle ekmeliyiz!

Bu komiteler-kurullar, içinde bulunduğumuz çürümüş sistemde yeni yaşamı kurarken, saldırılara karşı topyekün direnişin de mekanları olabilir. Bu faaliyetler geniş bir yelpazedeki ve farklı politik düzeylerdeki tepkileri örgütleyebilecek esnekliğe sahip olacakken, dar-grupçu örgüt anlayışıyla örülecek bir çizgiye asla düşmemeli! Yoksa, kendi savunma alanlarımızı kendimiz dinamitlemiş oluruz.

Nasıl yapacağız peki?

Bu komiteleri ve birim faaliyetlerini oluşturabilmenin ön koşulu ise dışarı-

"Fakülte Komiteleri- Üniversite Yürütme Kurulları", yıllardır rehavet içinde olan ve günlük yaşamın çıkmaz labirentleri içinde dönüp dolaşan öğrenci yığınlarını, kendi sorunlarıyla gerçekten yüzleşen ve onlara kendi gücüyle çözüm üreten kitleler haline getirmenin en önemli zeminlerinden biridir.

dan ya da üstten bir tavırla değil tam anlamıyla bir üniversiteli gibi yaşamak/olmak ile gerçekleştirebilir. Fakülte fakülte, bölüm bölüm birimler oluşturarak, bu birimleri en geniş öğrenci kesimiyle buluşturarak, Gezi'den aldığımız bütünleştirici, yaratıcı ve kolektif tutumla bunları kurabilir, Gezi ile yaşamımıza kattığımız 'forumlar' ve kolektif bilinçle inşa edebiliriz.

Eğer ortak yaşamı inşa edebilirsek; öğrencilerin işçilerle, ekolojistlerle, kadınlarla ve diğer demokratik alanlarla bağımlı kuracak, genel siyasal-sosyal-kültürel

alana can suyu olacak şekilde konumlanmalarının tohumlarını ekmiş olacağız.

Böylece gençliğin dinamizmiyle; toplumun her alanına yapılan saldırılara engel olabilecek mekanizmalar kurabiliriz. Unutmamalıyız ki bu mekanizmalar, üniversitedeki kitleleri buldukları yerden mücadeleye katılması, giderek kendi güçlerine ve mücadele örgütlerine olan güvensizliklerini ortadan kaldıracaktır.

Kendimize hedef biçtiğimiz fakülte ve birim komiteleri başarılı olursa sermayenin öğrenciyi sömürdüğü 'kariyer günleri, sosyal sorumluluk projeleri ve zorunlu stajlara' müdahale edebiliriz.

Şunun da bilincinde olmak gerekir söz konusu komite-kurulların hiçbirisi bizlerin mevcut düzen içerisinde tamamen özgürce yaşamasına yetmeyecektir. Ancak insanların nihai bir kurtuluşu olana kadar mevcut oluşan koşulları hiçbir şekilde iyileştirmeden yaşamayı kabullenmeleri de bir tür umutsuzluk ve inancsızlıktır. Asıl önemli olan bu alanları örgütlerken devrimci bir perspektifi sürekli canlı tutmaktır.

Önümüzdeki fırsatları, kapitalist yaşamın karakterimiz üzerinde yarattığı depresif, karamsar ya da umutsuz bir bakış açısıyla boşa harcayarak değil; bahar döneminin direnişi ve kurucu ruhu ile birleştirerek, üniversitelerde yeni yaşamın habercisi olabilecek bir isyana dönüştürmeliyiz.

Nilay Kuş

“İç Güvenliğiniz” bizi tehdit ediyor!

AKP iktidara gelir gelmez tohumlarını attığı ve her gün yeni bir “düzenleme” ile filizlenmesine zemin hazırladığı polis devleti, yeni ürününü İç Güvenlik Paketi ile verdi.

Faşizan uygulamalarla saf dışı bırakılan hukuk devleti ilkesinin, kağıt üzerinde bile olsa varlığını sürdürmesine tahammül edemeyen AKP, kurduğu baskıcı rejimini meclisten zorla geçirdiği bu tasarı ile yasallaştırma derdinde.

Zira, karşısında Gezi ile ayaklanan bir halk, fıtratında direniş olan kadınlar ve öfkesi kampüslerden taşan bir gençlik duran AKP'nin, hegemonyasını sürdürmek için, daha çok sindirmeye, hukuk-suzluğa ve daha çok sınırsız yetkili polise ihtiyacı var.

Yasa neler getiriyor?

★ “Başkalarının can güvenliğini tehlikeye düşüren” gibi muğlak ve keyfi uygulamalara yol açabilecek bir cümleye yer verilerek, polise kişiyi yakalama ve olay yerinden uzaklaştırma yetkisi tanınıyor. Üstelik, kişinin yakalandıktan sonra nereye götürüleceğine dair hiçbir ifadeye de yer verilmiş değil.

★ Kişinin üstü ve eşyası ile aracı, mülki amirin görevlendireceği kolluk amirinin yazılı ya da acele hallerde sonradan yazıyla teyit edilmek üzere sözlü emriyle yapılabilecek.

Polise keyfi bir arama yetkisi veren bu madde ile, hakim ve savcı kararına gerek olmaksızın kişilerin özel hayatlarına müdahaleyi kolaylaştırmak hedefleniyor.

★ Toplantı ve gösteri yürüyüşüne yüzlerini bez vb. unsurlarla örterek katılanlara, 2 yıl 6 aydan 4 yıla kadar hapis cezası verilebilecek.

Bu madde de çok geniş yorumlanmaya ve sadece eylemcileri değil eylem alanı yakınlarında olan herkesi tehdit etmeye açık durumda. Ayrıca yüz kapatma mevcut yasada suç olarak zaten düzenlenmiş durumda, ancak daha caydırıcı nitelikte olması arzulanarak cezası arttırılıyor.

★ Polis, kendisine veya başkalarına, iş yerlerine, konutlara, kamu binalarına molotof, patlayıcı ve benzeri silahlarla saldıran veya saldırıya teşebbüs edenlere karşı, onları etkisiz kılmak amacıyla silah kullanabilecek.

Bu değişiklik ile polisin orantısız güç kullanımı meşrulaştırılmak isteniyor. Eylemlerde polis, tıpkı Gezi Direnişinde olduğu gibi, serbestçe tetiği çekip öldürebilecek ve bu yasayla artık cinayet işleyen polise karşı hukuk yolu işletilemeyecek.

★ Vali ve kaymakamların belirleyeceği kolluk amirleri 24 saate kadar gözaltı yapabilecek ve bu süre toplumsal olaylarda 48 saate çıkarılabilecek.

Bu madde ile birlikte, hakim-savcıya ait olan yetkiler hükümetin kadrolarına

Polis, kendisine veya başkalarına, iş yerlerine, konutlara, kamu binalarına molotof, patlayıcı ve benzeri silahlarla saldıran veya saldırıya teşebbüs edenlere karşı, onları etkisiz kılmak amacıyla silah kullanabilecek.

verilmiş, kuvvetler arasındaki denge bir kere daha ihlal edilmiştir.

Kampüslerde “dış” güvenlik

Kapitalist zihniyetin her zaman sermayenin arka bahçesi olarak gördüğü üniversiteler, AKP ile birlikte sermayenin ana kaynaklarından biri haline getirildi.

Bu süreçte attığı her adımda öğrencilerin direnişleriyle karşılaşan ve kampüslerde çıt çıkmasını istemeyen AKP, İç Güvenlik Paketi ile üniversiteleri de dize getirmeyi planlıyor.

Tasarı henüz görüşülürken, uygulamaları görülmeye başlandı. Ege Üniversitesi Rektörlüğü öğrencilere bir tehdit mesajı göndererek, siyasal faaliyet yürütmenin yasak olduğunu ‘hatırlattı’. Ardından okuldaki polis ablukasına karşı basın açıklaması yapmak isteyen öğrenciler darp edilerek gözaltına alındı. İstanbul Üniversitesi’nde ise, polis kararıyla bir haftalık arama kararı çıkarıldı. Kapıdan her girişte üzerini aratmak istemeyen öğrenciler, ÖGB tarafından tehdit edildi/ediliyor.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Bu yasanın neden çıkarıldığını biliyoruz. Ancak üniversitelere gözünü diken AKP ve eli sopalı faşist çeteleri bilsin ki, yaşam alanlarımıza dokunmalarına izin vermeyeceğiz.

Bulduğumuz her yerde devrimci muhalefeti yükselteceğiz. Özgürlüğü gençliğin elinden almaya gücünüz yetmez!

SEÇİMLERDE GENÇLİĞİN

BELİRLEYİCİ ROLÜ

Altını çizelim; sandık bizler için asla bir seçenek değil, güncel ehemmiyeti değiştirmekle beraber ikincil bir görevdir. Seçim bize zafer değil güç verir. Bugün acil hassasiyetler, faşist iktidarın yükselişini durdurmak ve özgür halk üniversitelerinin var olmasına zemin yaratmaktır. Şu anda bu idealleri paylaştığımız tek odak, türlü zaafalarına rağmen HDP'dir.

Gençlik, toplumsal hareketlerin en önünde olan ve onu sıracak olan güçtür. Enerjisi ve hızı ona bu vasfı kazandırır. Söz konusu “öğrenci gençlik” olduğunda ise; enerjik gücün yanında, aydın kimliğinin kazandırdığı yön verme kabiliyeti de kendini gösterir.

Bu itibarla öğrenci gençlik, tüm dünyada özellikle 1968 sonrası, muhalif siyasetin temel belirleyicisi olagelmıştır. Günümüzde de dünyada ve ülkemizde aynı rolü devam etmekte. Üniversite gençliği, bir yandan akademik demokratik mücadeleyi örerken; diğer yandan insanlığa, yaşam alanlarına, emek alanına, kadına ve doğaya yönelen her saldırıya karşı tepki üretiyor. Türkiye’de özellikle Gezi İsyanı ve sonrasında oluşan devrimci dalgadaki gençliğin rolü, bunun en güncel örneğidir. Gençlik; yeri geldiğinde, iradesini sahaya yansıtılmaktan çekinmiyor.

Tehlike büyüyor!

Ülkemizde, mevcut AKP yorumuyla hayatlarımızı 13 yıldır işgal eden sert neo-liberal politikalar, her alanda olduğu gibi eğitim alanında da kendisini göstermekte. Haliyle biz öğrenciler de bu saldırıları bertaraf etme uğraşındayız. Üniversiteleri dönüştürme ve

yeniden dizayn etme projesinin, son 33 yıllık sözcüsü YÖK her atağında misliyle karşılık buluyor ve bulacak da.

İktidar, bir yandan üniversiteleri ticartheleştiriren, öğrencileri müşteriyeleştiren politikaları arttırırken bir yandan da mezun olan öğrencilerin geleceklerini geleceksizlik ve işsizlikle belirliyor.

Kampüslerden gelecek farklı bir sese tahammülleri yok. Öğrencileri olduğu kadar akademisyenleri de baskı altına almaya çalışıyor ve “itaatkâr” nesil

yetiştirme görevini iyice belletiyorlar. Kendileri gibi düşünmeyenlere yetki vermiyorlar, bu gücü korudukları sürece vermeyecekler de. Son rektörlük atamaları da bunun bir örneği.

Polisi kampüslere yerleştirme hayali tüm canlılığını korusa da, öğrencilerin olası tepkisi gözetilerek sürekli erteleniyor. Yeni YÖK yasası geçti fakat tamamı uygulanamıyor. AKP bizlerden korkuyor. Çünkü ne bizi, ne üniversiteleri ne de sokakları istediği gibi kontrol edemiyor. Elbette verdiği hasarı göz ardı etmek mümkün değil. Ama daha fazlasına niyetli; ancak buna gücü yetmiyor.

Geldiğimiz noktada bahsettiğimiz AKP, 2002 yılındaki AKP de

değil. Çok daha otoriter ve çok daha faşizan. Sertleşip daralarak içerisindeki tüm farklı eğilimleri tasfiye etti. Artık sadece Erdoğan fraksiyonu (Yiğit Bulut, Yalçın Akdoğan, Efkan Ala vs.) ve ona ciddi biçimde kafa tutmaya cesaret edemeyen zayıf bir irade (Ahmet Davutoğlu, Bülent Arınç vs.) AKP’yi yönetiyor.

Geçtiğimiz yaz Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturan Erdoğan, önümüzdeki seçimlerin ardından başkanlık modelini uygulamaya koymak istiyor. Devlette

organcıl işleyişin getirdiği görece çok sesliliği de ortadan kaldırıp “tek adamlığı” pekiştirmek ve tüm ülkeyi kendine biat ettirmek arzusunda. Bu uğurda karşısına çıkacak başta üniversite gençliği olmak üzere her gücü, şiddetle bertaraf etmeyi amaçlıyor. Bunun aygıtlarına da ancak AKP’nin seçimdeki zaferiyle ulaşmak mümkün.

Üniversite gençliğinin görevi

Tüm bu olgular toplamda bir durumu netleştiriyor; Haziran seçimleri AKP için olduğu kadar, gençlik için de önemli. Sokakları ve kampüsleri isyan çılgınlığımızla doldurmak ve nihayetinde özgürleştirmek asli görevimiz. Fakat bugünkü süreçte farklı bir görevimiz de var; o da AKP’nin sokakta kaybettiğini sandıkta almasını engellemek.

Oylar HDP’ye

Altını çizelim; sandık bizler için asla bir seçenek değil, güncel ehemmiyeti değiştirmekle beraber ikincil bir görevdir. Seçim bize zafer değil güç verir. Bugün acil hassasiyetler, faşist iktidarın yükselişini durdurmak ve özgür halk üniversitelerinin var olmasına zemin yaratmaktır. Şu anda bu idealleri paylaştığımız tek odak, türlü zaafalarına rağmen HDP’dir.

Üniversitelerin çalışanları, akademisyenleri ve öğrencilerinin-üniversitenin esas sahiplerinin-içerisinde olduğu örgütlülüğün sözünün yükseltilmesi gerektiği bir süreçteyiz.

Mücadelemizle harladığımız ateşimiz, her Haziranı 2013’teki kadar sıcak yapacaktır. Önümüzdeki Hazirana bu inançla giderken sandığa da bir uğramakta fayda var. Oylar HDP’ye!

Sırtımızı Döndüklerimiz: YURTLAR

Asım Umud Akarca

Üniversitelerin, yaşamımızın içinde her zaman farklı bir yeri olmuştur. Yurtlar da üniversite yıllarının önemli bir yerinde duruyor.

Yükseköğrenime geçiş aşamasında, aile ve sosyal çevreden uzaklaşmayla birlikte en temel ihtiyaçların giderilmeye çalışıldığı alanlardır yurtlar. Ama öğrencilerin hayalini kurdukları ortamla, karşılaşmaları durum arasında derin bir uçurum vardır. Bu da genellikle, yurtları birer yaşam alanı olarak değil, sadece uyku ihtiyaçlarını giderdikleri bir yer olarak görmelerine neden olur.

Yurt öğrencileri, baskı ve sorunlara karşı içten içe bireysel çıkış ve tepkiler veriyor. Bize düşen ise, bu tepkileri üniversitenin, akademik demokratik mücadelesi içerisinde, gençlik mücadelesinin bir basamağı olarak görüp, yurtlarımızı alternatif bir yaşam alanına dönüştürme hedefi ile yola koyulmaktır.

Yurtlar, sosyal sınıf açısından aynı düzeyli öğrencilerin barındığı alanlardır aynı zamanda. Ortak kullanım alanlarının fazlalığı ile birlikte, ilişkilerin ortaklaşması ve toplumsallaşması yönünden en geniş alanlardır. Bu durum yaşanabilecek sorunlar karşısında bir araya gelişlerle, kendi sorunlarını dile getirecekleri ve çözüm üretecekleri örgütlenmeler açısından da geniş imkânlar sunmaktadır. Bu bir araya gelişler, yurttaki tüm öğrencilerin kendini ifade edebilecekleri bir zeminde, akademik demokratik mücadelenin en önemli alanlarından biridir..

Yurtlar, devletin öğrencileri en iyi kont-

rol ettiği hapisaneyi andıran alanlara dönüşmüştür. Yurtlarda okutulacak gazete, yayın, giriş ve çıkış saatleri yönetim tarafından belirlenmektedir. Ayrıca; demokrat öğrencilerin ilgilenme ihtimali olan her alana, idare tarafından müdahale edilir ve ufacık bir "yanlışta" öğrenci atılır.

Kadın erkek eşitsizliğinin ve erkek egemen zihniyetin her geçen gün kendini yeniden ürettiği bir alandır yurtlar aynı zamanda. Bu da en somut ve bilinen haliyle kendini kadınların giriş çıkış saatlerinin belirli olmasında(son giriş

23.00, bazı yerlerde 21.00), erkeklerde ise yurda giriş-çıkış saatlerinin uygulanmamasında somutlanmaktadır.

Yaşam standartları açısından, sıcak suların sürekli kesildiği, odaların neredeyse hapisane koşullarını andıran yerleşimi genel tepki sebebidir. Neredeyse her yurt binasında bulunan kantinlerin tamamı ihalelerle en düşük kaliteden, en yüksek kâr hesaplanarak çalıştırılmaktadır. Öğrencilere de öğrenim haklarını gören bir birey gibi değil, müşteri zihniyetiyle yaklaşmaktadır.

Eğitim sisteminin aşırı yoğunluğunun

sosyal hayatı sınırlandırdığı üniversitelerde, üstüne bir de yurttaki durumlar da eklenince, vahim bir durum ortaya çıkıyor. Yurtlarda, sosyal etkinlikler açısından, televizyon izleme ve ders çalışma dışında neredeyse hiçbir etkinlik yapılmamaktadır.

Artık yüzümüzü yurlara dönmeliyiz!

Gezi olaylarının hemen ertesi yılı, iktidarın "kızıl-erkekli" söylemi ile başlayan bir süreçte, öğrenci yurtlarının neredeyse hepsi ayrıştırılmış durumda.

Yurtlarda kalan öğrenciler, bu süreçte hızlıca forumlarını örgütledi. Gençlik, 40'a yakın üniversitede irili ufaklı basın açıklamaları ve eylemlerle tepkisini ortaya koydu. Ne yazık ki, kampüs çalışmasına verilen emeğin yurtlarda verilmemesi, oradaki genel muhalefetin sadece çok can alıcı sorunlar karşısında tepki gösteren bir hale sıkışmasına neden olmuştur.(suların kesilmesi, elektrik ve yeme-içme) v.b

Yurt öğrencileri, tüm bu baskı ve sorunlara karşı içten içe bireysel çıkış ve tepkiler veriyor. Bize düşen ise, bu tepkileri üniversitenin, akademik demokratik mücadelesi içerisinde, gençlik mücadelesinin bir basamağı olarak görüp, yurtlarımızı alternatif bir yaşam alanına dönüştürme hedefi ile yola koyulmaktır.

Yurt mücadelesinin talepleri ile gençliğin demokratik halk üniversitesi hedefine bir bütün olarak yaklaşmak gerekiyor. Unutmayalım ki, toprak sadece neyle ekildiğinin değil, nasıl beslendiğinin de uygun karşılığını verir.

Pasosu olan herkes

SAFLARA!

Türkiye’de üniversitelerin şirketleştiği, rektörlerin patron edasıyla koltuğunda kabardığı ve özel güvenlik birimlerinin aslan kesildiği bir süreçten geçmekteyiz.

Dünya genelinde ise, gençlik mücadelesinin birikim ve sıçrama sürecinin devam ettiğini görüyoruz. Şili’de parasız ve adil eğitim için 2006’dan bu yana eylem yapan öğrenciler amacına ulaştı ve parasız eğitim isteği zaferle sonuçlandı.

Daha muhafazakâr ve daha anti demokratik bir YÖK isteyen AKP hükümeti, geçtiğimiz süreçte YÖK yasasında yaptığı değişikliklerle, üniversiteleri sermayenin hizmetine verilmiş bir araç olarak hazırladığının sinyalini vermişti.

Sermayenin kâr hırsıyla gözünü diktiği üniversiteler, bilimsel ve nitelikli bir eğitim vermek bir yana, ticari alanlara dönüştürülüyor. Rektör seçimlerinde düşük oy alan akademisyenleri ısrarla üniversitelere atayan devlet mekanizması, toplumsal hayatın her alanına olduğu gibi kampüslerimize de sızmaya çalışıyor.

Gençliğin yıkıcı gücü

Eğitimin hızlıca metalaştığı bu süreçte, akademik-demokratik mücadelenin önemini kavramalıyız. Üniversiteyi savunma ve kazanım elde etme hedefleriyle yola çıkan öğrenci hareketinin önünde yeni bir sınav var. Bu sınavı geçmenin koşullarından birisi yaratıcı ve yıkıcı hamleyi yapmaktan geçiyor.

Akademik mücadeleyi sıradan bir alan gibi görmenin dışında, alanın ihtiyaçlarını gören ve pratikte bunu uygulayabilecek odak noktası oluşturmak gerekiyor.

İşte, kuruluşundan itibaren içerisinde bulunduğumuz ve yürüyüşüne omuz verdiğimiz Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen), tam da böyle bir odak noktası ve üniversitenin ihtiyaçlarını pratikle buluşturabilecek bir örgüt.

Öğrenci siyasetinin içerisinde konumlanmak, var olan saldırılara refleks vermek, üniversite üzerine söz söylemek, günün görevleri arasında yer alıyor. Özgürlükçü Gençlik olarak, taktik zenginlik gereği çeşitli alanlarda yürüttüğümüz faaliyeti, aynı enerjiyle ve iradeyle sendika içerisinde de yürütmeliyiz.

Geçtiğimiz dönemde sendika içerisinde var olan dar grupçu ve sendikayı bir arka bahçe gibi görme eğilimi, Genç-Sen’ in gerçek potansiyelini göremeyen bir yaklaşım. Ancak, bu yaklaşımı eleştirirken, aynı zamanda çuvaldızı kendimize batırıp kendi zayıf katılımımızı görmeli, Genç-Sen içerisinde inisiyatif almalı ve kendi özeleştirimizi bu şekilde vermeliyiz.

Bağımsız ve kolektif irade

Alternatif üniversiteleri oluşturmak, dönüşümü kendimizden başlatmak ve kendiliğindencilığe karşı savaş açmak için, önümüzde faydalanabileceğimiz geçmiş deneyimler bulunmakta.

“Üniversite Yürütme Kurulları(ÜYK)” ve “Fakülte Komiteleri (FK)”, üniversitenin öz örgütü olma yolunda vurgusunu yapmamız gereken hamlelerdir. Her öğrencinin kendisini ifade edebileceği, öğrenci olmaktan kaynaklı yaşadığı sorunlarını tartışabileceği, bağımsız ve

Geçtiğimiz dönemde sendika içerisinde var olan dar grupçu ve sendikayı bir arka bahçe gibi görme eğilimi, Genç-Sen’in gerçek potansiyelini göremeyen bir yaklaşım. Ancak, bu yaklaşımı eleştirirken,

aynı zamanda çuvaldızı kendimize batırıp kendi zayıf katılımımızı görmeli, Genç-Sen içerisinde inisiyatif almalı ve kendi özeleştirimizi bu şekilde vermeliyiz.

kolektif iradelerinin oluştuğu alanlar yaratmalıyız.

Özgür-Halk Üniversiteleri’nin nüvelerini oluşturmaya çalıştığımız bu süreçte, Üniversite Yürütme Kurulları ve Fakülte Komiteleri, organcıl işleyişi sağlayarak kendiliğindencilığe karşı bir set oluşturabilir ve öğrenci hareketinde olası bir hareketin açığa çıkmasını sağlayabilir.

Üniversiteyi özgürleştirelim!

Yeni dönemde sendikaya dışarıdan değil, içeriden ve yapıcı eleştiriler yapmalıyız. Akademik-demokratik mücadelenin yükseleceğini öngördüğümüz bu süreçte, gençlik hareketinin bütününe çıkarılmı gözetmeli ve bunu pratikte sergilemeliyiz.

Özgürlükçü Gençlik olarak, bilinçli bir tercih yaptık ve kendi örgütsel ihtiyaçlarımızı öne aldığımız ve bu ihtiyaçları gidermek için hamleler yaptığımız bir süreç geçirdik.

Ancak şimdi taktik kişiliğin getirdiği sorumlulukla hareket ederek, Genç-Sen’in bayrağını yükseltmenin zamanıdır.

Bu daha başlangıç

Parasız eğitim için Mücadeleye devam!

Öğrencilerin mücadeleleri sonucu 2012’de kaldırılan harçlar katlanarak tekrar geçtiğimiz dönem gündemimize ısıtılarak “Katlamalı Harç” olarak getirildi.

Öğrenci gençliğin geçmişte harçlara karşı yürüttüğü mücadelelerin ve bu sene biriktirdiği enerjinin yansımalarıyla “Katlamalı Harç” sistemi uygulanmadan geri çekildi.

Öğrenci gençliğin bu kazanımı arkasına alarak şimdi birinci öğretimden ikinci öğretimine, eğitimin tam anlamıyla parasız olabilmesi için mücadeleyi büyütmesi gerekir.

Cebeci Kampüsü’ne girmek o kadar kolay değil!

19 Mart Perşembe günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde okulun dışından gelen 70-80 kişilik faşist bir grup okulu bastı. İletişim Fakültesi ve Siyasal arka bahçede bulunan camları kırarak, tekbirler eşliğinde birkaç dakika okulda dolaştıktan sonra okuldan ayrıldı.

23 Mart günü ise bir kez daha okulu basmaya gelen 50 kişilik çete’ye, devrimci-yurtsever öğrenciler anında müdahale etti. Faşistler okul önünden koşarak uzaklaştılar.

Hacettepe Üniversitesinde öğrenciye silah çekildi!

Hacettepe’de Cuma günü kutlanan Newroz’u bahane ederek okulda bayrak yürüyüşü gerçekleştirilmek istendi. Ülkü Ocakları ve TGB’nin çağrısını yaptığı eylemdeki şoven söylemlere ve faşist provokasyona karşı üniversiteliler yürüyüş yapmak istedi. Üniversite öğrencisi olmayan çoğu dışarıdan gelen faşist grup üniversitelilere satırlarla, sopalarla, taşlarla saldırdı. Kampüse çevik kuvvet geldi ancak çevik kuvvet kendilerini savunan üniversitelilere saldırdı.

Önlerine çıkan herkesi linç eden faşistler önce Ali İsmail Korkmaz amfisine saldırdı. Üniversitelilerin kendilerini savunması sonucu Edebiyat Fakültesine yönelen faşistler camları kırıp fakültenin içine girdiler ve sınıf sınıf girip karşılarına çıkan herkesi linç ettiler. Bir üniversiteliye ise silah çektiler.

Saldırıda bir çok üniversiteli yaralandı.

ŞİLİ’DE ÖĞRENCİLER KAZANDI!

Şili’de parasız ve adil eğitim için 2006’dan bu yana eylem yapan öğrencilerin mücadelesi zaferle sonuçlandı.

Şili hükümeti 2016’dan itibaren üniversitelerin parasız olacağını açıkladı. Hükümet bunu meclisten geçirdiği bir yasa ile de kanunlaştırdı.

Şili’de öğrenciler, ülkelerindeki eğitim sisteminin eşitlikçi olmadığından, orta ve üst sınıf ailelerinin çocuklarının yurt dışında eğitim gördüklerini ancak yoksul öğrencilerin bütçe ayrılmayan devlet okullarında okumak zorunda kalması ve yüksek harç ücreti istenmesinden şikayetçiydi.

9 yıllık mücadelenin sonunda hükümet öğrencilerin taleplerini kabul etti.

KANADA’DA ÖĞRENCİLER HÜKÜMETİ İSTİFAYA ÇAĞIRDI!

Kanada’da kemer sıkma politikalarına ve üniversite bütçelerinden kesintiye gidilmesine karşı sokağa çıkan binlerce öğrenci, polislin biber gazı, plastik mermi, tazyikli su ve ses bombalarıyla saldırmasına saatlerce direndi.

Devrimci Öğrenci Hareketi adlı koordinasyonun düzenlediği eylemde hükümet istifaya çağrıldı. Kendilerini “genç komünistler ve devrimci anti-kapitalistlerin birliği” olarak adlandıran Devrimci Öğrenci Hareketi, hükümetin halkın haklarını gasp etmeye son vermesini, şirketlerin çıkarları yerine halkın çıkarlarını gözetmesini ve bütün neoliberal düzenlemelerin iptal edilmesini istedi.

Bununla birlikte pek çok şehirde okullar boykot edilerek, üniversite bütçelerindeki ve burslardaki kesintilerin derhal son bulmasına dönük propaganda yapıldı. Çatışmalarda 30 öğrenci gözaltına alındı.

Ege Üniversitesi'nde "utanç duvarı"

20 Şubat Cuma günü Ege Üniversitesinde okul içerisinde bulunan devrimci-yurtsever öğrencilere yaklaşık 200 kadar eli satırhı sopalı faşist saldırdı. Saldırı sırasında kendisini

korumaya çalışan öğrencilerin bir kısmı okul dışına çıktı, bir kısmı ise Ege Cafe'ye sığındı. Olay sırasında Fırat Çakıroğlu isimli bir ülkücü reisi öldü ve biri ağır olmak üzere altı üniversiteli yaralandı.

Okulun 3 gün tatil edilmesinin ardından

okulda "sıkıyönetim ilan edildi". Hiçbir siyasi veya kültürel çalışmaya izin verilmeyen okulda girişlerde kimlik kontrolü ve çanta aramalarında birçok üniversiteli taciz edilmekte.

Bu olayın bahane edilmesiyle birlikte polisi üniversitelere sokmaya çalışan AKP, Ege Üniversitesi'nde adeta OHAL ilan etti. Renkli balonlara dahi müdahale eden polisin karşısında Ege Üniversitesi öğrencileri üniversiteleri savunmaya devam ediyor.

NEWROZ PÎROZ BE!

Dünyanın birçok yerinde görkemli kutlamalara sahne olan Newroz, üniversitelerde de coşkuyla kutlandı. Kampüslerde ateşler yakıldı, halaylar çekildi. Faşist saldırıların yaşandığı Newroz etkinlikleri, tüm engellemelere rağmen yapıldı. Kutlamalarda Kobane direnişinde şehit olanlar unutulmadı, tüm etkinliklerde devrim şehitlerinin resimleri alanlarda yerini aldı.

ŞİDDETİN OLDUĞU YERDE İSYAN MEŞRUDUR!

Mersin Üniversitesinde, 26 Şubat tarihinde Özgürlükçü Gençlik Derneği "İç güvenlik paketine" dair panel düzenledi. Devletin kendi uyguladığı şiddeti meşrulaştırma çabasıyla, yürürlüğe sokmaya çalıştığı iç güvenlik paketini teşhir etmek için yapılan panele avukat Özgür Çağlar katıldı. Yoğun katılımı gerçekleşen panel, "devletin şiddeti meşrulaştırma politikasını reddeden gençlik şiddetin olduğu yerde isyan meşrudur" şiarıyla etkinliği sonlandırdı.

#REKTÖRÜMÜZRAŞİTTÜKEL

İstanbul Üniversitesi Demokratik Üniversite Girişimi'nin çalışmasıyla, rektörlük seçimlerini 300 oy farkla kazanan Raşit Tükel'in ismi YÖK tarafından Cumhurbaşkanına 2. sırada gönderildi. Ancak üniversitenin tüm bileşenleri; Öğrenciler, Akademisyenler ve Üniversite Çalışanları, Rektörümüz Raşit Tükel dedi ve bununla ilgili kampanyalar başlattı.

Demokratik ve özerk üniversite taleplerinin yükseldiği eylemlilikler tüm öğrencilerin desteğiyle sürüyor. Birçok fakültede afiş ve pankartlarla söyleşiler yapıldı. Ayrıca Raşit Tükel'in rektör olarak atanması için 14bin imza toplandı.

Sermaye'ye Geçit Yok!

Mersin Üniversitesi'nde Genç MÜSİAD'ın, "İş dünyası üniversiteli gençlerle buluşuyor" başlığıyla yapmak istediği etkinlik üniversite öğrencileri tarafından protesto edildi. Etkinliğin yapılmak istendiği Prof. Dr. Uğur Oral Konferans Salonu'na gelen öğrenciler piyasacı ve

sermayeye daha bağımlı bir üniversite isteyen MÜSİAD'ı teşhir etti.

Mersin Üniversitesi'nde Genç MÜSİAD'ın yapmak istediği etkinliği protesto eden öğrencilere polis saldırdı. 2'si Özgürlükçü Gençlik üyesi 9 üniversiteli gözaltına alındı.

Doğanın Çocukları:

"EKOLOJİK YIKIMA KARŞI PEDAL ÇEVİRİYORUZ."

Samsun'da ekolojik yıkıma karşı bir eylem gerçekleştiren Doğanın Çocukları 15 Mart Pazar günü İğne Deliği Gençlik Merkezinde toplanarak Mimar Sinan - Atakent sahil güzergahında pedal çevirdi. Eylem gerçekleştirilmeden önce Karadeniz'deki HES'lerin yarattığı ekolojik tahribat dan, şirketlerin ekolojik dengeyi nasıl bozduğundan, Termeye hukuksuzca yapılmaya çalışılan termik santrale karşı direnişin simgesi olan beyaz çemberli kadınlardan bahsedildi. Daha sonra bisikletlerinin pedalına yüklenen gençler eğlenceli bir tur düzenledi.

Ölüm değil

Direnıştır Kader'imiz

Kadınlar 8 Mart'ta Türkiye'nin dört bir yanında "Erkek- devlet şiddetine, kimliğimizin yok sayılmasına, emeğimizin sömürülmesine karşı dayanışmamız ve isyanımız büyüyor" dedi.

Özgecan'ın katledilmesinden sonra sokaklardan çekilmeyen kadınlar 8 Mart'ta meydanları, alanları zaptetti.

Üniversiteli kadınların öz örgütü olan Kampüs Cadıları, 8 Mart'ta şapkaları, süpürgeleri ve çıgıllıkları ile alanlarda yerini aldı.

Kampüs Cadıları Türkiye'nin dört bir yanında Türk askeri tarafından katledilen Kader'in isyanı oldu.

Mesele üç-beş kadının da meselesi

Deniz Uslu

Bugüne kadar bilinen erkek tarihinin içerisinde bilinmeyen sayısız kadın direnişleri var. Yıllardan beri emek-beden tahakkümüne maruz kalan kadınlar, bu tahakkümü kolayca kabul etmediler, erkek egemenliğinin varlığını devam ettirmesini usluca kabullenmediler.

Amazon kadınlarından, Ortaçağ'da yakılan cadılara kadar, seçme ve seçilme hakkı için mücadele eden kadınlardan işçi kadınların direnişlerine kadar, birçok mücadele yatıyor kadınların tarihinde...

Peki, 21. yüzyılda?

Erkek egemen kapitalizmin rekabetçi rolüne karşı kadın dayanışmasının altı çizili bir hareketliliği söz konusu... Kürtaj eylemlerinin ardından yeni toplumsal miladımız olan Gezi direnişi eylemlerinde de gördük ki; kadınlar, kapatıldığı evden, oyuncak edildiği eğitim sisteminde, baba baskısı ve sevgili kısıncından, söylemleriyle erkek egemenliğini yeniden üreten iktidardan sıyrılıp bir nefes almak istedi ve meydanları doldurdu.

Barikatların en önündeydi kadınlar. Komün parklarında, ne "üstüne başına çeki düzen vermeliydi" ne de "akşam yemeği hazırlamak" zorundaydı. Başka bir hayatın mümkün olduğunu görüp, beden, emek ve doğa tahakkümüne karşı kâh kırmızı kâh siyah elbisesiyle, sarıldığı ağacıyla, taşıyla, sapanıyla yaşam alanlarını korudular.

Milyonlar inetti sokakları, "Küfürle Değil İnatla Diren" diyerek ve kadının elinden çıktı duvardaki küfürleri silen boyalar. Kısa süren zamanına rağmen

uzun vadeli bir etkiye sahip olan Gezi, sonrasındaki kadın eylemlerindeki niteliksel dönüşümle direnişin mor rengini ortaya koydu.

Kadından evrene

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi tüm halklar için eşitlik diye haykırırken, adı "kadın" olan herkes için bir kıvılcım çakıldı Rojava'da. Ulusal ölçünün yanı sıra, sırf cinsiyetinden ötürü tahakküme ve katliama maruz kalan kadınlar, sloganlarıyla alanlara ve silahlarıyla mevizlere geçti. Tüm benlik ve inançlarıyla kurdukları öz savunma birlikleri, tokat gibi çarptı erkek egemenliğine. Patriarkal iktidarın saldırdığı ve sadece kendisinin söz söyleme hakkı olduğunu sandığı kadın bedeni, Arin'de cisimleşti ve suratlarında patladı.

Faşist erkek iktidarın tel örgüler çizdiği sınırı tanımayıp Kader oldu ve tüm kadınlara unutulmaz bir "yaşamsal" slogan bıraktı. Gerici emperyalist erkek egemenliğinin timsali haline gelmiş olan İŞİD'e karşı mücadelede ve her yerde, "Ölüm değil, direniştir Kader'imiz" sloganı, şimdi hepimizin bilincinde ve dilinde yankılanıyor.

Bedenime dokunma

Tecavüz oranının çok fazla, adaletin etkisiz eleman olduğu bir ülke; Hindistan... Hayat şartlarının zorluğuna ek olarak; otobüste, evde tecavüze uğrayan kadınlar kendi cezalandırma mekanizmalarını geliştiriyor.

Faşist erkek iktidarın tel örgüler çizdiği sınırı tanımayıp Kader oldu ve tüm kadınlara unutulmaz bir "yaşamsal" slogan bıraktı. Ve şimdi her yerde, "Ölüm değil, direniştir Kader'imiz" sloganı yankılanıyor.

Erkek adaletin hüküm sürdüğü her ülkede örnek olması gereken bu durum, kadınlara "hiçbir şeyi" devletten beklememelerini, kendi öz savunmalarını kurma gerekliliğini bir kez daha hatırlatıyor.

Bir yumruk da patrona!

Kapitalist sistem her işçiyi aşağılıkça sömürüyor. Bunun yanında, düşük maaş, güvencesiz çalışma, evde 'erkeğine' hizmete devamlılık ve taciz ya da mobbing gibi durumlarla kadın işçiyi iki kez sömürüyor.

Doğudan batıya gittiğimizde, kırmızı bulaşık eldivenlerini eline yumruk olarak geçirmiş, sokakları kamp yapan kadınları gördük. Kapitalizmin kriz anında ilk olarak kadınları gözden çıkarmasına karşı, Yunanistan'da temizlik işçisi kadınlar emeklerine sahip çıkarak sokakları işgal etti. Taktıkları eldivenlerin kendilerini hapsedmeye çalıştığı cinsiyetçi iş bölümünden, sınıf bilinciyle sıyrıldılar.

Açıkça görebiliyoruz ki, ilerleyen zamanlarda kapitalizmin krizi derinleştikçe, işçi kadınlar daha çok sokaklara dökülecek ve kapitalizmin kuyusunu kazmak için en ön saflardan ayrılmayacak.

Göğsüne astığı tüfeğiyle, bulaşık eldiveniyle, HES'lere karşı doğa-yaşam savunmasıyla, tecavüzcü, tacizci erkekleri meydana alıp teşhir etmesiyle ivmesini katlayan kadın direnişinin 21. Yüzyıla damgasını nasıl vuracağını ve büyük oranda yaşanacak toplumsal bilinç dönüşümlerini hep birlikte göreceğiz.

Kampüs Cadıları kimdir, neler yapar kısaca bahseder misiniz?

Kampüs Cadıları, üniversiteli genç kadınların kampüslerde, yurttta, sokakta ve işte yaşadığı sorunlara karşı bir araya geldikleri bir kadın örgütüdür.

Kampüslerde ve hayatın her alanında var olan cinsiyet eşitsizliğine, tacize, tecavüze karşı sokakta mücadele eder.

Neden kendinize “cadılar” diyorsunuz?

Tarihte birçok kadın direnişi vardır. Fakat yazılı tarihi erkekler yazdığı için bu kadın direnişlerine ya kitaplarda rastlamazsınız ya da manipüle edilmiş olarak görürsünüz.

Ortaçağ’da kadınlar kilise monarşisine, erkek egemenliğine başkaldırdıklarında, “cadılık” yapmakla “suçlanmış”, yakılmış, işkence edilerek öldürülmüşlerdir.

Şimdi de, kadınların kamusal alanlarda olmalarına tahammül edemeyen, kadın bedeni ve hayatı üzerinde tahakküm kuran, başımızdan eksik olmayan erkeklere karşı mücadele eden kadınlar olarak bu ismi kendimize çok yakıştırdık. Onlara cevabımız; “ Bizler yakamadığınız cadıların torunlarıyız.”

Şubat ayında Özgecan Aslan katledildi ve bu katliam kadın hareketinde büyük bir sokak hareketliliğine yol açtı. Bu patlamanın sebebi neydi? Nasıl değerlendiriyorsunuz?

Özgecan’ın katledilmesi, biz kadınlarda biriken tepkinin patlama noktası oldu. Türkiye’nin her yerinde kadınlar sokaklara çıktı, polis barikatlarına ve eril tahakküme meydan okudu. Yeter artık, dedik.

İstatistiklere göre, Türkiye’de her 3 kadından biri, hayatının bir döneminde fiziksel ve/veya cinsel şiddete uğruyor. Kadın cinayetleri, ataerkinin günümüzdeki sözcüsü Cumhurbaşkanı RTE’nin ve yandaşlarının söylemleriyle hafifletilmeye çalışılıyor. Erkek devlet anlayışı, “Kadınla erkeğin fitratında eşitlik yok”, “kadın kahkaha atmasın”, “hamile kadın sokakta gezmesin” sözleriyle kadına

yönelik tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine davetiye çıkartıyor.

Cezalara baktığımızda ise, bir tecavüzcünün ya da kadın katilinin asla suçunun ağırlığına uygun bir ceza aldığını görmüyoruz. Tahrik indirimleriyle ataerkil şiddet koruma altına alıyor.

İşte son günlerde yaşadığımız Özge Can katliamı da, bu ataerkil zihniyetin kadın bedeni üzerinde kurduğu tahakkümün bir örneği. Özge Can, bu topraklarda öldürülen ilk kadın değildi, son da olmadı.

Gezi İsyanında barikatların en önünde

koyduğu hedefler nelerdir? Kadın Hareketinde ne gibi değişiklikler gözlenebilir?

Bu noktada kadın hareketine düşen en önemli hedef, Özgecan Aslan katliamı ile patlayarak sokakları dolduran kadın öfkelerini, katliamlara, tacize tecavüze ve cinsiyetçiliğe karşı bilinçli bir kadın hareketine dönüştürmek olmalıdır.

Şimdi hüznü ve öfkeyi isyana dönüştürme zamanıdır.

Yasal değişiklikler ve erkekleri cezalandırma konusunda kaçamak noktalarının

“Bizler yakamadığınız cadıların torunlarıyız”

Kadınların kamusal alanlarda olmalarına tahammül edemeyen, kadın bedeni ve hayatı üzerinde tahakküm kuran, başımızdan eksik olmayan erkeklere karşı mücadele eden kadınlar olarak bu ismi kendimize çok yakıştırdık. Onlara cevabımız; “ Bizler yakamadığınız cadıların torunlarıyız.”

olan kadınlar şimdi AKP hükümetinin kadın politikalarına karşı isyan ediyor. Gezi Direnişi kadınlarla simgeleşti. Ardından, Gezi’de açığa çıkan kadın hareketinin büyüme potansiyeli kendini çeşitli örgütlenmelerle açığa çıkardı.

Özgecan’ın öldürüldüğü gün bu kadar kadının sokağa dökülmesi, sadece bir patlama noktası. Öncesinde verilen mücadelelerle güçlü bir arka plana sahipti.

Kadınların sokağa taşıdıkları öfke doğrultusunda Türkiye Kadın Hareketinin önüne

ortadan kaldırılması yönünde mücadele, önemli bir hedefimiz olmalı.

Ama esas olan, kadınların erkek şiddetine karşı örgütlü bir duruş içine girmesidir.

Bu noktada biz Kampüs Cadıları olarak üniversitelerin her noktasında, erkek şiddetine, cinsiyet eşitsizliğine, tacize, tecavüze karşı kadınların öfkeleri ile örgütleneceğiz. Bu öfke erkeklerin kurduğu ve belirlediği düzeni değiştirecek olandır.

Kurşun yaralarını öfkeyle kuşandığımız, tabutlarının dayanılmaz hafifliğini omuzlarımıza yüklediğimiz kız kardeşlerimizle büyüttük mücadelemizi. Özgecan'ın yanan bedeniyile korkularımız eridi ve kayboldu. Sokaklar, barikatlar bizden sorulur artık,

KIYAMET KOPTU KOPACAK

Gözde Çelik

Hangi ırktan, hangi sınıftan, hangi dinden olursak olalım yalnızca kadın olduğumuz için erkek egemen sistem tarafından eziliyoruz; bu ezilme şekli de öyle katlanılır türden değil hani!

Ataerkil ilişkiler bütünü içinde toplumsal cinsiyet rollerine “uygun” kadınlar ve erkekler oluyoruz. Naif, kırılğan, marifetli, güçsüz, duygusal vb. olarak tanımlanıyoruz. İşçi, ev emekçisi, üniversiteli kadın olmamız fark etmiyor. Bulduğumuz kamusal alanlara ya da ev içine göre ezme ezilme ilişkileri değişkenlik gösterse de, temelde erkek egemenliği yatıyor.

Genç kadınlar Tarihi yeniden yazacak!

Gençliği; yüksek dinamizm barındırdığı, toplumsal muhalefetin en diri kaynağı olduğu için en önemli yıkıcı güç olarak tarifleriz.

Kadın kurtuluş mücadelesinde ise, aynı yıkıcı görev ile kadınları tarih sahnesinde görüyoruz bir süredir; özelliklede genç kadınları...

Gençliğin yıkıcılığı, kadının tarihsel ezilmişliği ve mücadelesiyle bulunduğu anda, genç kadın mücadelesi bir sıçrayışa geçip; mücadeleyi sokakta, üniversitede, yurtlarda örmeye başladı.

Yurtlarda, kampüste, dersliklerde ataerkil ilişkiler kaskacının içinde bulan kadınlar... Küçük yaşlardan itibaren yüz yüze kalınan toplumsal cinsiyet rolleri... “Namus” belirleyicisi olan yurt giriş-çıkış saatleri..., Mühendislik okumak isterken, kadına daha “uygun” olduğu için eğitim fakültesinde okumak zorunda kalan kadınlar.... Ya da okumak isterken zorla evlendirilenler...

Biz kadınlar için bardağı taşıran son damlalar, kürtaaj eylemlilikleri, Gezi dire-

nişi ve Özgecan'ın katledilmesi oldu.

Kadınların fitratını tanımlayan, ataerkinin dönem sözcüsü AKP hükümetinin tüm saldırılarıyla bizleri hedef almasının buradaki etkisinin hakkını vermek gerekir.

Canımıza öyle yetti ki hele bir dur dedik; Gezi isyanıyla başladı en büyük hikâyemiz. Sonra Kobane direnişiyle, kampüs ve yurt işgalleriyle devam etti. Kurşun yaralarını öfkeyle kuşandığımız, tabutlarının dayanılmaz hafifliğini omuzlarımıza yüklediğimiz kız kardeşlerimizle büyüttük mücadelemizi.

Özgecan'ın yanan bedeniyile korkularımız eridi ve kayboldu. Sokaklar, barikatlar bizden sorulur artık.

Sen değilsen kim? Şimdi değilse ne zaman?

Toplumsal cinsiyet rollerine meydan okuyarak, kadın bedeni üzerinden geliştirilen ataerkil politikalara, emek-beden sömürüsüne karşı kadın dayanışmasını örmek ve büyütme önümüzde gerçekleştirilmemiz gereken en önemli görevdir.

Üniversiteli kadın hareketi yeni bir mücadele hattına doğru yol alırken yaratacağı hava toplumsal anlamda kritik bir momentte seyretmektedir. Yaptığı her hamleyle iktidarı, içinde bulunduğu kriz

ortamında git gide çözülmeye sürükleyecektir.

Erkek egemen toplumun kadınlar üzerinde kurmaya çabaladığı tahakküm sistemi meşruluğunu yitirmiştir. Şimdi ise kadınlara tüm acıların ve öfkenin örgütlü mücadeleye kanalize edilerek özgürleşmenin inşasını yükseltmek düşüyor.

Kampüslerden sokağa isyanımız taşıyor

Kadın mücadelesini 8 Mart ve 25 Kasım gibi belirli günlerin içine hapsetmeden sokaklardan, kampüslerden, yurtlardan sözümüzü haykıracağız.

Dünden bugüne biriktirdiğimizle, kadın hareketinin temellerini attık. Şimdi ise yeni mücadele hattını çizip, yeni döneme yeni hamlelerle başlamak ve günü örgütlemek gereğini tarih bize gösteriyor.

Ve bu görevi en çok sırtlanması gerekenler yine biz üniversiteli genç kadınlarız. Her alanda ve her anda daima dik durarak ve bedellerle kazandığımız özgürlüğümüzün en ufak bir zerresinden bile taviz vermeyerek...

Tarihe sırtımızı çeviremeyiz, çünkü tarihimizden özgürlüğün isyanla geldiğini öğrendik. Bir kez tadına baktık ve vazgeçmiyoruz.

Bütün Çeşitliliğiyle Engellerimiz

Rıfat Can Yiğit

Gerek biyolojik gerek psikolojik ya da sosyoekonomik engeller. Engellerimiz. İnsanları varoluşsal ve kültürel nedenlerle hor gören ve aşağılayan faşizm, sömürüye dayalı bir düzen olan kapitalizm, insanlara cinsiyetlerine göre bir değer addeden ataerki ve kişileri cinsel yönelim ve cinsiyet kimliklerine göre yargılayan heteroseksizm.

İnsandan doğaya engelleri aşmaya

Engellenmeleri yaşadığımız kampüslerimizi, engelsiz kılmak ve daha yaşanılabilir hale getirmek için verdiğimiz bu mücadele salt insanların engellenmişlikleri değil aynı zamanda barınma ve beslenme imkanları ellerinden her geçen gün ziyadesiyle alınan hayvanların da engellenmişlikleri. Aynı zamanda hayvanların yaşamlarını rahatça sürdürmeleri için düzenlenmemiş çevre koşullarının, duyma, görme, işitme ve zihinsel engelli arkadaşlarımız için de düzenlenmemiş bir kampüs koşullarından da bahsediyorum.

Ve yine aynı zamanda genel ahlak kuralları bütününde düzenlenmiş kılık kıyafet yönetmeliklerinin, LGBTİ (lezbiyen, gey, biseksüel, trans, interseks) arkadaşlarımız üzerindeki engellenmesinden. Sınıf, sıra, tuvalet, kantin gibi alanların kullanımlarının bazı normların kullanılabileceği şekilde düzenlenmesi engellerimizden.

Hali hazırda kampüste renklerin engellenmesinin doruğa ulaştığı bir kampüsten yazıyorum; Ege Üniversitesi kampüsünden. Olağanüstü halle tüm bu hakların engellenmesinin bambaşka bir faşizm

deneyiminden geçtiği kampüs koşulları, her geçen gün başka başka ayrımcılık pratikleri geliştirmeye devam ediyor. LGBTİ öğrenciler olarak yaşadığımız görünürlük problemi artık topyekün görünmezlik problemiyle ayyuka çıkmış engellenmişlikler yaşıyor.

Kampüse girerken türlü çeşit aramalardan geçerken, kendinizi beyan ettiğiniz değil atanmış cinsiyetinize ait bir görevli tarafından aranmak ve “Genel Ahlak’ın”

zorunda.

Diğer bir deyişle bu engellenmelerin meşruiyeti kurguladığımız dilin de engellenmesi meşruiyetini adeta saltanata dönüştüren bir paradoks. Üstelik bu paradoks sadece görünmenin/görünmezliğin değil aynı ölçüde kapatmanın, üzerini örtmenin ama bunu da gerçekleştiremeyecekse patlatmanın, yok etmenin paradoksu.

Hali hazırda kampüste renklerin engellenmesinin doruğa ulaştığı bir kampüsten yazıyorum; Ege Üniversitesi kampüsünden. LGBTİ öğrenciler olarak yaşadığımız görünürlük problemi artık topyekün görünmezlik problemiyle ayyuka çıkmış engellenmişlikler yaşıyor.

müsaade ettiği ölçüde, atanmış cinsiyetin için belirlenmiş kıyafetleri giymek görünmezliğinden bahsediyorum. Ya da bazı görevlilerin kampüse girebilmeniz için şeklinizi uygun bulması probleminin ve bunun meşru olma biçiminden.

Dönme’lerin öfkesi engelleri boğacak

Tüm bu engellemelerden fırsatla varoluşun gündelik pratik karşılığındaki en problematik engellenme biçimi olarak konuşma, heteroseksist ve ataerki kalıpların esnediği ölçüde kibar olmak

Sadece renklerden ötürü bir balonun ideolojik varsayılabildiği patlatılması meşruiyeti o rengin değil, tüm bu renkliliğin ortadan kaldırılması, bastırılması, tek rengin dışında hiçbir renge izin verilmemesi, GÖKKUŞAĞI gibi rengrenk balonların yalnızlaştırılıp patlatılması problemi.

Kampüslerde inatla dalgalandırmaya çalıştığımız gökkuşağı bayrağını değil dalgalandırmak herhangi bir nedenle kampüsün içine bile sokamadığımız olağanüstü hal, şenlik alanlarının çitlerle çevrilmesiyle son buluyor. O çitlerin orada ifade ettiği faşizm toplanma, açıklama yapma gibi engellemelerle beraber kampüs alanlarında gri (tek renk, tek tip) rengin hakimiyetini de kapsıyor. Kampüslerde artan homofobik, bifobik, transfobik saldırılara, tek tipçiliğe karşı okulda, işte, direnişte eşcinseller/biseksüeller/translar/interseksüeller her yerde.

ARAP-ALEVİLERİ NE YAPMALI?

levilerin ezilmişliğini öğrenmek ve dile getirmek için, Alevi olmanıza gerek yok. Tarihe objektif bir bakış atmak yeterli.

Kerbela'dan başlayan kıyım, kin gütmeye ve katliam süreci, kendisini günümüze kadar sürdürmüş ve halen devam ettirmekte. Yavuz Sultan Selim'in katliamları, Maraş, Çorum, Jebel Aleviyyun ve daha niceleri. Hepsi, acı bir gerçek olarak, görmek isteyenlerin karşısında duruyor.

Osmanlı ve uzantısı T.C de, tarihi boyunca bu geleneği yaşatan devletler arasında. Acı ve zulüm içinde geçen bu tarihten, Arap-Alevileri de payına düşeni aldı.

Özellikle Osmanlı döneminde uğradığı baskı ve zulümden sonra, Arap-Alevi toplumu kendisine sığınacak bir yer aradı. Tam da bu dönemlerde, laiklik ve demokrasi söylemleri ile Cumhuriyet rejimi inşa edildi.

Arap-Alevi toplumu da bu söylemlere güvendi. Ancak, kurulan rejimin gerçek kimliği, rejimin temel hedefindeki tek millet inşa etme çabası, ağır problemler getirdi. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kurulması ile birlikte, asimilasyon politikaları seviye atlatıldı.

Asimilasyon politikaları

Osmanlı ve T.C'de uygulanan asimilasyon ve katliam politikalarını iyi kavramalıyız. İyi kavramalıyız ki, bugün Alevilerle arasında hiçbir iletişim bulunmayan ve her fırsatta nefret söylemlerini dile getiren AKP hükümetinin tarihsel arka planını ve üstüne oturduğu zemini daha iyi anlayalım.

AKP iktidarı, kendisinden önceki tekçi ve ötekileştiren zihniyetten besleniyor.

AKP'nin gerici-İslamcı söylemleri de sıklaştınca, bunlardan rahatsız olan diğer toplumsal dinamiklerle birlikte Arap-Alevi toplumu da, biriken tepki ve giderek öfkelerini doğrudan sokakları doldurarak dile getirdi. Özellikle, Suriye'ye dönük işgalci ve mezhepçi politikalar, mevcut rahatsızlığı katladı. Çünkü, Suriye,

Arap-Alevileri, AKP'nin söylemlerine, Ortadoğu'daki Alevi katliamlarına ve IŞİD tehdidine karşı tepkilerini göstermek için sokakları mesken edinmişti.

Arap-Alevileri'nin ekonomik ve kültürel bağlarının en fazla geliştiği ve akrabalık ilişkilerinin varlığını halen koruduğu yer.

Bu durum, özellikle Antakya'da Arap-Alevi nüfus yoğunluğunun fazla olduğu Antakya'da kendisini kitlesel eylemlilikler şeklinde açığa çıkardı. 19 Şubat Eylemi, Gezi Ayaklanması, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan ve Ali İsmail Korkmaz cenazelerindeki muazzam kalabalık, öncesindeki 1 Eylül Barış Mitingi ve 16 Eylül eylemliliklerinde kendisini gösteren yoğun rahatsızlığın patladığı anlar oldu.

Arap-Alevileri, AKP'nin söylemlerine, Ortadoğu'daki Alevi katliamlarına ve IŞİD tehdidine karşı tepkilerini göstermek için sokakları mesken edinmişti.

Ortadoğu'da emperyalist blokların giriştiği savaş politikalarında, bölgede istikrarı sağlayacak tek şeyin halkların öz örgütlülüğünü yaratmak olduğu Rojava Devrim'inde açıkça görülüyor.

Arap-Alevi örgütlenmesinin eşikleri

Peki, Arap-Alevi toplumu, kendisini nasıl koruyabilir, kimliğini nasıl özgürce yaşayabilir? Can yakıcı ve tartışmalı nokta esasında tam da bu.

★ Arap Alevilerinin yaşadığı bölge-

lerde halk meclisleri kurulmalı. Meclisler, oligarşik ve totaliter devlet aygıtlarının karşısında, 'demokratik cumhuriyet' hedefi doğrultusunda hareket etmeli. Kurucu olabilecek bütün demokratik-halkçı öğeleri ortaklaştırarak, yerel sorunlar ve gündemler üzerinden işleyen bir güncel pratik yürütmeli.

★ Kadınların ve gençlerin halk meclislerinde sürekli artan oranda inisiyatif kazanmaları sağlanmalı.

★ Tarihsel devrimci dinamiğin önünü açan bir örgütlenme tarzının hayata geçirilmesi için, komünün devrimci zenginliğinin açığa çıkartılması gerekmektedir. Komünün halen yaşayabilen halkçı-devrimci yönleri açığa çıkartılmalı, geriletken yönleri törpülenmeli.

★ "Minnina" mantığı ile hareket edilmeli, komün geleneğini kullanarak emek sömürüsü yapanlar, Arap-Alevi toplumunun devrimci dinamiği tarafından etkisiz hale getirilmeli.

★ Komünün örgütlenmesinde 'milliyetçi-ulusalci' gibi gerici yaklaşımlar bir kenara bırakılmalı, öte yandan 'modernist-oryantalist' bakışla da hesaplaşılmalı.

★ Tarihsel Devrimci dinamiğin, sosyal devrimci dinamikle buluşmasının önünü açacak hamleler yapılmalı.

★ Yaklaşan savaş tehdidine karşı, 'korku ve panik havası' oluşması engellenmeli ve öz örgütlülük öne çıkarılmalı.

★ İnkâr, imha ve asimilasyona karşı farkındalık yaratılmalı.

★ Bölge halklarıyla kader ve mücadele birliği inşa edilmeli.

FaşşoLig'e KarşıLig

Özgürlükçü Gençlik: Karşı lig nedir? Kimlerden oluşuyor?

Forza Yeldeğirmeni: Karşı Lig kadınlarla, erkeklerle birlikte yaptığımız bir futbol turnuvası, futbol ligidir aslında. İçerisinde; kadınlar, sendikalar, forumlar, meslek örgütleri ve bireysel bir şekilde kendiliğinden bir araya gelmiş insanlar var. Başka mahallelerden yaklaşık 16 tane takım var ve 2. sezondayız. Daha çok iktidara karşı, var olan sisteme karşı muhalif insanların bir araya gelişinden oluşuyor.

Uygulamaya koyulan Passolig'in tribün kültürüne etkisi sizce nedir?

Bizim zaten bu seneki mottomuz Passolige karşı bir lig örgütlemektir. Ayrıca tribünlerden de arkadaşlarımız var. Beşiktaş taraftar grubu Beleştepe, Fenerbahçe'den Vamosbien var. Passolig'in tribünlere etkisine gelirse birebir hepimizin bildiği şekilde afişleme-fişleme, ilk amacı bu. Ya da tribünlerde oluşabilecek muhalif gösterilere karşı oluşturulmuş bir uygulama. Aslında bireysel olaylar gibi gözükse de aslında var olan, özellikle Gezi sonrası gelişen tribün muhalefetinin önüne geçmek için yaratılmış bir uygulama. Çarşı davasında bunu alenen gördük. İlk olarak Passolig'e en net tepkiyi koyan Çarşı'ydı.

Endüstriyel futbol dışında başka bir futbol anlayışı yaratılabilir mi?

Milyon dolarların döndüğü bir piyasa endüstriyel futbol ve orası bir rant alanı.

Başka bir dünyanın yaşanabileceğini söyleyen biz insanlar ise bu piyasa ilişkilerinin içerisine girmek istemiyoruz. İşte bu düşünce bizi "Neden biz kendi ligimizi oluşturmuyoruz?" sorusuyla baş başa bırakıp harekete geçirdi. Elbette bu var olan popüler futbol anlayışının önüne şu an için geçemeyecektir. Eksikliklerimiz ve yetmezliklerimiz var ama görebildiğimiz noktada bunları ortadan kaldırmaya, değiştirmeye, dönüştürmeye çalışıyoruz. Sermayenin futbolunu bir rant alanına çevirmesine karşı atılan bir hamle olarak görmek lazım Karşı Lig'i. Bu hamleleri çoğaltmak ve birlikteliği sağlamak bundan sonra yapmamız gerekenler olarak önümüzde duruyor.

Üyesi olduğunuz Forza Yel Değirmeni'nden bize bahsedebilir misiniz?

20 kişilik bir takımımız şimdilik. İçerisinde Almanlar, İtalyanlar, Kürtler, Türkler, Zazalar, Karadenizliler ve özellikle

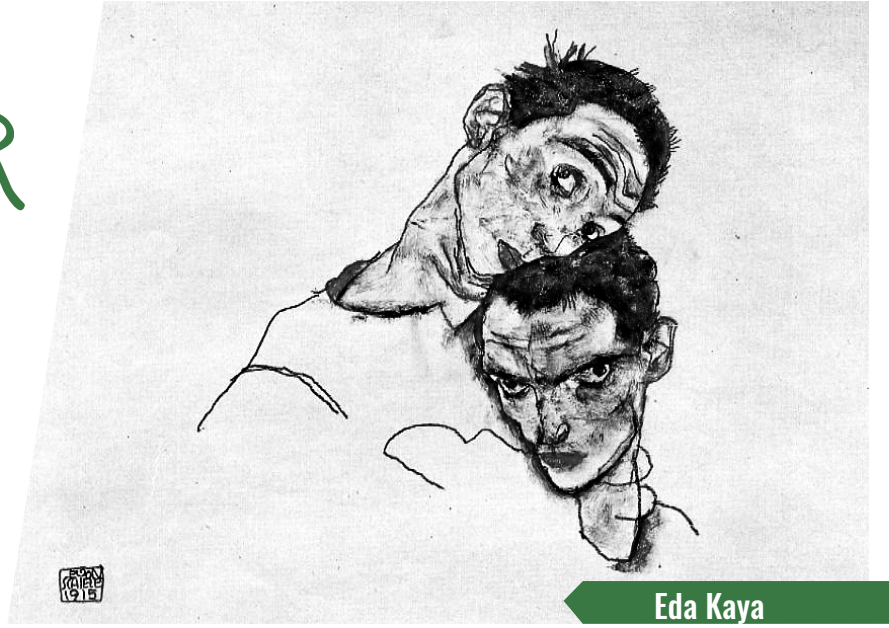
Sermayenin futbolunu bir rant alanına çevirmesine karşı atılan bir hamle olarak görmek lazım Karşı Lig'i. Bu hamleleri çoğaltmak ve birlikteliği sağlamak bundan sonra yapmamız gerekenler olarak önümüzde duruyor.

Hemşiniler var. Birçoğu aynı mahallede oturuyor. Farklı kesimlerden daha geniş birliktelikleri sağlamak istiyoruz. Türkiye'de futbol denilince kadınların kafasında oluşanı, aslında sadece kadınların değil, futbol ile pek ilgilenmeyenlerin kafasında oluşan resmi yok etmek istiyoruz. Küfrü, kavgayı, rekabeti... Saydığım olumsuz durumların yansımalarını biz kendi mahallemizde görüyoruz. Mahallede bize güvenen bizim yanımızda olanların dışındaki insanları katmakta elbette zorlanıyoruz bu sebeplerden ötürü. Forza Yel Değirmeni olarak bu yıl sonunculuğa oynuyoruz. Çünkü mottomuz daha çok eğlenmek. Eğlenmek için oynuyoruz, salt kazanmak için değil.

Sizin bizimle paylaşmak istediğiniz bir şeyler var mı?

Geçen yıl biz lig bitişinden sonra, var olan bütün takımların katıldığı bir çocuk şenliği düzenledik. Mahallelerden futbol oynayan insanların çocukları, çevredeki çağrımız üzerine gelmişti. Uçurtma atölyeleri ve bilim etkinliği yaptık. Bu sene de sezon bittikten sonra Soma'lı çocuklar için formalar yaptırarak ve bir köy belirledik. Karşı Lig takımları olarak, Soma'daki çocuklara yapılan formalarla köyde bir futbol maçı yapılacak. Elbette ki bu maç, var olan futboldaki dayatılan rekabet, futbolcuların kendi aralarındaki yarışın dışında, dayanışmayı ve dostluğu büyütmek amaçlı olacak. Bunu yaymak ve dayanışmayı büyütmek esasen yapmak istediğimizi hedefine ulaştıracaktır. Bu konuda tüm kesimlerden dayanışma ve destek bekliyoruz.

Sanata Dair Bir Takım Düşünceler

Eda Kaya

Sanat dediğimiz kavram nedir? Nereden hayatımıza girdi? Bir ihtiyaç mı yaşamak için? Bu ve benzeri bir takım soruları birçoğumuz kendimize soruyoruz. Elbette, bunun üzerine onlarca cevap/teori üretildi ve üretiliyor. Biz de kendi penceremizden tartışmalara katkı sunalım istedik. Bu yazıda; bir öğrencinin sanata dair, bilimsellikten uzak naçizane görüşleri mevcut.

Sanat; doğrusu yanlış olmayan, etrafına sınırlar çizemeyeceğimiz bir şey. Bunu kabul ederek, sanatla ilgili hassasiyetle fikir yürütelim.

Doğanın ritminin hayatımıza yansımaları diyebiliriz belki. Bir yansımadan ibaret değildir ancak; doğanın armonisinin, yaşamın bütün durumlarıyla etkileşim halinde olan zihin ve ruhta şekillenmesiyle ortaya çıkan edimdir. Öyleyse onu tek bir kavramla ve bir koşulda açıklayıp değerlendiremeyiz.

Sanat neden ihtiyaç?

Sanatın hayatımıza nasıl bir etkisi olduğuna değinelim biraz.

Örneğin; Jean Cocteau: “onsuz edilemeyen bir şeydir şiir, ama neden onsuz edilemez bir bilsem” der. Onunla kurduğumuz ilişki elbette eklemekle, suyla kurduğumuz ilişki gibi değil.

Ancak, özellikle yaşadığımız düzende, insanın insana yabancılaştığı bu sistemde sanat; kişinin kendisiyle, doğayla, hayatın akışıyla temas kurmasını, canlılığını hissetmesini sağlar.

İnsan; her anlamda etkiye açık, doğası gereği zayıf bir varlıktır. Yalnızca maddi olanaklar ile yoluna güçlü bir birey olarak devam edebilmesi olanaksızdır. Ruhsal takviyelere de ihtiyacı vardır. Bunu dostluk, aşk, sevgi gibi duygularla karşılama şansı vardır elbette. Ancak yine; var olan sistemin deforme ettiği ve içini boşalttığı bu kavramlar, gerçek panzehir

Özellikle yaşadığımız düzende, insanın insana yabancılaştığı bu sistemde sanat; kişinin kendisiyle, doğayla, hayatın akışıyla temas kurmasını, canlılığını hissetmesini sağlar.

mahiyetinde değildir. İşte bu noktada sanat belirgin bir ihtiyaç oluveriyor.

Sanatın, sanatçı açısından değeri ise daha farklıdır. Bünyesindeki soyut değerlerde, muhtevasını bozmadan bir form değişikliği meydana getirmek ve bunu yaparken de estetik kaygılar gözetmek, sanatçı açısından büyük ruhsal sancıları içerisinde barındırır.

Sanata ideolojik yaklaşım

Sanatı yaşamdan ayrı değerlendiremeyiz. Gerçektir ve canlıdır. Etkilenir ve

etkiler. Yaşamda ve doğada olan tüm olgular sanatın konusudur. Ancak sanatçının, insanlara yön vermek gibi bir misyonu olmamalıdır. Böyle bir sorumluluğu üzerinde hissederken, ruhsal zenginliğini, samimi ve estetik açıdan nitelikli biçimde dışa vurması beklenemez.

Bir eserin iyiliği ve doğruluğu öğütlemesi ya da bizim de paylaştığımız ideolojik görüşü yansıtması, sadece bunlar, onu nitelikli bir sanat eseri yapmaz. Bu görüşleri nasıl yansıttığı önemlidir. Bu yüzden sanattan paydaşı olduğumuz görüşlerden daha fazlasını istemeliyiz. Bazen sadece teknik anlamda değerlendirilebilir, bazen içindeki derinliği ve ruhu arayabiliriz.

Kimin için sanat?

Belki sanatın ortaya çıkışından bu yana süregelen bir tartışmadır: “Sanat, sanat için mi, yoksa toplum için mi?” sorusu. “Sanat, sanat içindir” görüşüne “renklerin yaşamını ve içsel anlamının böylesine ihmal edilmesine, sanatsal gücün bu şekilde boşa harcanmasına sanat için sanat denir.” cümlesiyle yorum yapan Kandinsky, ek yapmamıza gerek bırakmayacak bir cevap veriyor.

Yalnızca toplumsal kaygıların belirlediği ya da toplumu etkileme güdüsüyle hazırlanmış eserlerin taşıdığı zaafı da yukarıda değinmiştik. Sanatçı dediğimiz bireyin ruhunda, bu kaygılar elbette vardır. Bu etkiler birer öz olarak maneviyatında bulunur ve sanatsal üretimle açığa çıkar. Onun eserinde, hesaplayarak yerleştiremeyeceği biçimde, sanat da vardır toplum da.

Mazzy Star

HÜZÜNÜN SES TONU

Ferhad Kanat

“ Bir melankoliğe en iyi gelecek şey müzik dinlemek veya bizzat müzik yapmaktır, çünkü müzik melankoliyi mükemmel bir anlayışla karşılar. Onun titreşimleri bedeni, ruhu ve zihni topyekün tek bir akustik uzama dönüştürmeye elverişli, böylece melankolik duygu ve düşünceleri temaşa etmeyi sağlar. Çağlar boyunca, lir eşliğinde söylenen antik şarkılardan modern pop parçalara dek, müzik üretiminin büyük kısmı, sanatkârane bestelenmiş bir hüznün halidir.”

Wilhelm Schmid, “Mutsuz Olmak” adlı kitabında müziğin melankoliyle olan ilişkisini böyle açıklıyor. Haksız da sayılmaz; müziğin en saf haline indiğimizde kaynağında ebedi bir keder halinin yattığını fark ederiz.

Hislerin paylaşımı

Müziğin tarihsel değişimi süresince, özellikle teknolojinin gelişmesi ve enstrümanların çeşitlenmesiyle orantılı olarak oluşan sayısız müzik türünün, insanın doğasından gelen bu naif duygudan beslenmesi olağandır. Bu beslenme karşılıklı şekilde gerçekleşir. Çünkü hüznün, mutluluk kadar kolay paylaşılabilir ve dışavurum stili kemikleşmiş bir duygu değildir.

Hepimizde bulunan bu ortak duyguları hissedebilmek için güçlü bir araca ihtiyacımız vardır. Bu açıdan hislerin dışı vurumu ve insanların duygu taneciklerine dokunmanın yolu müzikten geçer. Müziği, böylesine kudretli bir araca çevirmeyi başarabilen gruplardan birisi de Mazzy Star.

Duygulara dokunmak

1989 California çıkışlı olan grup Hope Sandoval ve David Reblock ikilisinden oluşuyor. Kimliklerinde genelde alternatif rock grubu yazsa da aslında akustik-melankolik şarkılar yapan, zaman zaman psychedelic rock havası taşıyan

Mazzy Star'ı özel kılan dinleyicisiyle direk olarak kurduğu duygusal temas.

Özellikle doksanların başında müzik dünyasını saran grunge fırtınasına rağmen, o dönemde ilk albümlerini yapan Mazzy Star'ın bu kadar benimsenmesinin sebeplerinden biri de bu olmalı. Bunda David Roback'ın dokunaklı gitar tınıları ve sıkça kullandıkları, müziklerini renklendiren armonikanın yanında; Hope Sandoval'ın insanda bir çeşit anesteziye yol açan büyümlü sesi de büyük bir

sı Mazzy Star'ın uluslararası çapta ün kazanmasını sağladı. 1996'da 3. Stüdyo albümleri olan Among My Swan albümünden sonra Mazzy Star sevenlerini epey üzerek dağılma kararı aldı.

Bu üzücü ayrılıktan tam 17 yıl sonra, geçtiğimiz yıl gelen geri dönüş haberi herkesi heyecanlandırdı. Ancak, özellikle sadık dinleyicilerinde bu kadar uzun ayrılık süresince; kendilerine has müzikal kimliklerini kaybetmiş olmaları endişesi var olsa da; grup tüm bu kaygıları boşa

Hepimizde bulunan bu ortak duyguları hissedebilmek için güçlü bir araca ihtiyacımız vardır. Bu açıdan hislerin dışı vurumu ve insanların duygu taneciklerine dokunmanın yolu müzikten geçer.

etken kuşkusuz. Öyle ki; ismiyle tezat oluşturacak şekilde kayıtsızlık haliyle söylediği şarkıları dinlerken, bu kırılğan sesin boşluktasalmır gibi hareket ettiği bir akıntıya kapılabilir insan.

Ayrılık sona erdi

1990'da She Hangs Brightly albümüyle müzik macerasına başlayan grup, asıl çıkışını 1993'te So Tonight That I Might See albümüyle yaptı. Amerika'da 1 milyondan fazla insan tarafından satın alınan albümdeki Fade Into You parça-

çıkararak Seasons Of Your Day albümüyle etkili bir dönüş yaptı. Albümü dinleyen neredeyse herkesin dediği gibi; “iyi ki geri döndüler.”

Sonbahar ve kış mevsimleriyle pek uyumlu bir birliktelik gösteren Mazzy Star'ı ilk kez dinleyecek olanlar Fade Into You'nun yanında, Take Everything, Cry Cry, Into Dust, Blue Light, California, Flowers in December, Halah şarkılarıyla; Hope Sandoval'ın eşsiz sesini tanıyıp, hüznümlü bir yolculuğa çıkabilirler.

Doğanın Çocukları Doğaya Sahip Çıkıyor!

Bizler, gezegende yaşayan herkes, doğanın çocuklarıyız. Gezegende yaşayan milyarlarca insana bunun yeniden hatırlatılması gerektiği gerçeğinden hareketle yola çıkıyoruz.

Kapitalist barbarlık yalnızca işçi sınıfını ve yoksulları ezmekle kalmıyor. O aynı zamanda doğayı, ait olduğumuz, ekosisteminin bir parçası olduğumuz doğayı yok etmenin eşiğine getirdi.

Yüz binlerce yıllık bir sürecin sonucunda geldik bu noktaya. Doğa bize bir lütufta bulundu. Atalarımızın hayatta kalma çabası sonucunda insan türü başka hiçbir türde olmayan bir özellik kazandı: Bilinçle hareket etme, emek dolayımıyla doğayı dönüştürme. O dönüştürme faaliyeti doğa tarihi açısından bir milattır. O milat, insanlık tarihinin başlangıcıdır.

Zaman içerisinde doğa ile kurduğu farklılaşmış ilişki medeniyet uğrağına getirdi insanlığı. Medeniyet de evrilerek kapitalizme ulaştı.

Kapitalist yağmaya son!

Kapitalizm meta üretimine dayalı bir sistem. Ve kâr elde etmek için yapmaya-çağı şey yok. Üretim mantığı “doğanın sınırsız bir kaynak olduğu” anlayışına dayanıyor.

Her şey satılabilir, para getiren her ağaç hemen şimdi kesilebilir, her doğal alan hemen şimdi talan edilebilir, her canlı hemen şimdi metalaşabilirdi. İşte bu mantık son beş yüz yıl içerisinde doğal alanları büyük oranda yok etti. Birçok canlı türünün neslini tüketti. Yaşam alanlarını ortadan kaldırdı.

Şurası bir gerçek ki, insan toplumsallaşmaya ve doğanın olumsuz etkilerine karşı savaşmaya yazgılıdır. Ancak, bu yaşam savaşı sonucunda doğanın insanın bir nesnesi haline gelmesi, doğaya karşı oluşan yabancılaşmanın sonucudur. Bu yabancılaşmayı oluşturan ve her gün

Doğanın Çocukları üniversite gençliğin içerisinde ekolojik krize karşı duyarlılık göstermek, kapitalizmin yağma düzenine karşı gençliğin dinamizmini yeşil barikatların arkasına biriktirmek için yola çıkacak. Her türlü talanın karşısına dikilmek için geliyoruz.

yeniden üreten sistem olan kapitalizmle hesaplaşılması gerektiğini biliyoruz.

Bu bakımdan, Doğanın Çocukları, antikapitalist alanda konumlanır ve kapitalist sistemin kendisinin sürdürülebilmesi için yarattığı sistem içi çözüm önerileriyle arasına kalın bir çizgi çeker.

Yeşil bir sosyalizm

Çoğu yeşil kuramcı insan ile doğa arasında kurulan problemlili

ilişkinin aslında kapitalizme özgü bir ilişki tarzı olmadığını söyler. Bu tezi güçlendirmek için geçmiş sosyalist deneyimlerin “vukuatlarını” örnek gösterirler.

Geçmiş sosyalist uygulamaların hataları üzerinden şu sonuca varırlar: İnsan doğayı yok eden, doğanın düşmanı bir varlıktır. Uygarlığın her türlü biçimi (kapitalizm, sosyalizm vs.) doğaya düşmandır. Bu yüzden doğayla barışık bir insan ancak “toplumsal” yönü olmayan insan olabilir.

Biz bu anlayışı reddediyoruz. Çünkü kendimize rehber olarak aldığımız Marksizmin insan anlayışı, yani materyalist doğa anlayışı, insanı doğadan gelen, doğa tarihinin bir noktasında farklı bir düzlemde evrimleşmeye başlayan, bir yönü hep doğal kalan (doğal insan) ama bir yanı toplumsallaşan (türsel insan) bir varlık olarak ele alır.

“Doğa insanın inorganik bedenidir demek, insan bedeninin dışındaki doğayı ifade eder. İnsan doğadan yaşar, yani, doğa onun bedenidir ve ölmeyecekse doğayla sürekli bir diyalog sürdürmelidir.” diyen Marx’ın izinden gidiyoruz. Marx’ın işaret ettiği bu diyalogun yeşil bir sosyalizmde rasyonel bir şekilde sürdürüleceğini düşünüyoruz.

Kampüslerden doğaya uzanan bir eliz

Doğanın Çocukları üniversite gençliğin içerisinde ekolojik krize karşı duyarlılık göstermek, kapitalizmin yağma düzenine karşı gençliğin dinamizmini yeşil barikatların arkasına biriktirmek için yola çıkacak. Her türlü talanın karşısına dikilmek için geliyoruz.

Doğanın Çocukları yeni bir toplumun inşasının hemen şimdi başlaması gerektiğini çok iyi biliyor, doğanın düşmanlarına karşı harekete geçiyor.

Nükleere İnat Yaşasın Hayat!

Özgürlükçü Gençlik olarak, Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer santrale dair Mersin Tabipler Odası başkanı ve aynı zamanda Mersin NKP (Nükleer Karşıtı Platform) dönem sözcüsü Ful UĞURHAN ile röportaj gerçekleştirdik.

Özgürlükçü Gençlik: NKP'yi bize tanıtabilir misiniz?

NKP, nükleer santrallere karşı mücadele eden bir platformdur. Bünyesinde sivil toplum kuruluşları, sendikaları ve ekolojist bireyleri barındırmaktadır.

Neden nükleer santral istemiyorsunuz?

Nükleer santraller Dünya'da ilk defa 1954 yılında yapıldı. Yani yaklaşık 60 yıllık geçmişi söz konusudur. Bu süreç içerisinde nükleer santraller 3 büyük felakete neden olmuştur. (3 mil adası, Çernobil, Fukuşima) Yani her 20 yıla tekabül etmektedir.

Aslında nükleer santrallerin kullanılmaya başlanmasıyla, enerji ihtiyaçları giderilmeye çalışıldı; fakat geçen zaman diliminde santrallerin ürettiği atıkların, doğaya geri kazandırılmaması ve aynı zamanda bu atıkların depolanarak uzun yıllar saklanması gerekliliğinden hareketle, doğada çevre kirliliği yaratması ve santrallerin sızdırmış olduğu radyoaktif partiküllerinin, canlı yaşamına tehdit oluşturması nedeniyle nükleer santrallere karşıyız.

Yani ilk bulunan o şaşırtıcı, muazzam enerjinin bugün gelinen noktada, nükleer santrallerin ürettiği enerjinin çok da doğru bir enerji kaynağı olmadığı bilinci ortaya çıkmıştır. Bu nedenle dünya genelinde nükleer santral yapım projeleri durdurularak, önceden var olan

nükleer santraller takvimselleştirilip miadlarını doldurmaları bekleniyor. Mesela; Almanya ve İsviçre gibi ülkeler 2020-2025 yılları arasında nükleer santrallerini kapatma kararı almışlardır. Ayrıca Amerika'da da günümüzde nükleer santral yapım projeleri bulunmamaktadır.

Nükleer santrallere karşı alternatif enerji kaynakları nelerdir?

Kapitalizmin yaratmış olduğu tüketim kültürü ile birlikte, ihtiyaç fazlası enerjiyi tüketmekteyiz. Kullanılan bu enerji doğanın kendisini de tüketmektedir. Bugün insan eliyle üretilen her enerjinin (HES, RES, GES, NÜKLEER SANTRALLER vs.) doğaya zararı söz konusudur.

Canlıların doğa ile olan ilişkilerini sürdürebilmeleri için ihtiyaç kadar enerji üretilmeli ve tüketilmelidir. Ülkemizde alternatif enerji kaynağı aramak yerine, var olan mevcut enerjinin yüzde 20 oranındaki kayıp-kaçak'ın giderilmesi durumunda enerji ihtiyacı karşılanacaktır.

Peki bu süreçte nasıl bir mücadele öngörüyorsunuz? Mücadelenizin hukuksal ve siyasal boyutu hakkında bilgi verir misiniz?

Ülkemizde nükleer santrallerin yapımına 1976 yılında karar verildi. Ancak toplumsal muhalefetin yürütmüş olduğu mücadeleler ve göstermiş olduğu direniş nedeniyle nükleer

santraller ülkemizde yapılamamıştır.

Şuan yapılmaya çalışılan nükleer santrallere karşı Türkiye ve KKTC'deki birey ve sivil toplum kuruluşlarının açmış olduğu, "yürütmeyi durdurma" davaları sürmektedir. Bu bağlamda yürütmeyi durdurma kararının çıkmasını öngörüyoruz. Şayet öngördüğümüz şekilde bir sonuç alırsak, ÇED raporlarının yeniden değerlendirilmesi ve oluşturulması söz konusu olacaktır. Ancak aleyhimizde bir kararın çıkması durumunda bir üst mahkemeye, hatta gerek duyulursa uluslararası mahkemelere davamızı taşıyacağız.

Aynı zamanda yaşam alanlarımızı elimizden almaya çalışan, sermayeye karşı toplumsal muhalefeti yükseltip, Mersin Akkuyu'da ve Dünya genelinde nükleer santrallere karşı direnişimiz sürecektir.

Aslında nükleer santrallerin kullanılmaya başlanmasıyla, enerji ihtiyaçları giderilmeye çalışıldı; fakat geçen zaman diliminde santrallerin ürettiği atıkların, doğaya geri kazandırılmaması ve aynı zamanda bu atıkların depolanarak uzun yıllar saklanması gerekiyor. Doğada çevre kirliliği yaratması ve santrallerin sızdırmış olduğu radyoaktif partiküllerinin, canlı yaşamına tehdit oluşturması nedeniyle nükleer santrallere karşıyız.

ÖZGÜRLÜKÇÜ GENÇLİK Baharı Örgütleyiyor!

Ferhat Türetken

Ezberleri bozan, ateşi köz olup bulunduğu yerleri halen yakan Gezi Direnişii ile birlikte sahneye çıkan antikapitalist dinamiklerin mücadelesinin esintileri ile örgütlediğimiz Bahar Kampları ile farklı alanları yan yana getirerek alanların deneyimlerinin karşılıklı paylaşımlarını arttırıp, alanlar arası dayanışmayı büyüteceğiz.

Özgürlükçü Gençlik Dernekleri olarak düzenlediğimiz Geleneksel Bahar Kampları hazırlıkları başladı. Bu sene 9.'sunu gerçekleştireceğimiz Bahar Kamplarını, baharın isyan ateşimizi körüklediği vakitlerde örgütlemek için yola koyulduk bile.

Her geçen sene daha da büyüyerek ve yoldaşlaşarak örgütlediğimiz Bahar Kamplarında işlediğimiz gündemler, kapitalizmin girdiği krizin toplumsal muhalefete ve özelinde gençlik mücadelesine yansımaları üzerinden şekillenir.

Yaşadığımız coğrafyanın genel ve politik durumunu konuştuğumuz, kanayan yara Ortadoğu'da özgürlükçü seçeneği aradığımız, Dünya üzerinde kapitalizmin girdiği krizin karşısında yükselen isyanlara bakıp heyecanlandığımız, erkek egemen sisteme başkaldıran kadınların cesaretinden feyz aldığımız Bahar Kamplarında bize dayatılan gençlik profilini yıkıyoruz. Sorguluyoruz, öğreniyoruz, yoldaşlaşıyoruz...

Ezberleri bozan, ateşi köz olup bulunduğu yerleri halen yakan Gezi Direnişii ile birlikte sahneye çıkan antikapitalist dinamiklerin mücadelesinin esintileri ile örgütlediğimiz Bahar Kampları ile farklı alanları yan yana getirerek alanların deneyimlerinin karşılıklı paylaşımlarını arttırıp, alanlar arası dayanışmayı büyüteceğiz.

Direnış ateşini büyütüyoruz

Kapitalizmin ekolojik yıkımına ve doğanın rant alanına çevrilmesine karşı çıkan; ekolojistler... Kürtaj yasasına ve patriyarkaya direnen; kadınlar... Eğitimdeki dönüşümlere, bilginin metalaşma-

sına ve baskılara isyan eden; üniversite gençliğı... Asimilasyona ve yozlaşmaya artık dur diyen; Arap Alevi gençliğı... Trans cinayetleri ve homofobiye karşı mücadele eden; LGBTİ bireyleri... Gezi'de kendini ve gücünü gösteren bu dinamikler şimdi kendi direniş alanlarında, kendi özgün sorunları üzerinden örgütleniyor.

Bu anlamda düzenleyeceğimiz Bahar Kampları, bu alanların özgün sorunlarına cevap verme, yeni dönemi anlama ve nefes alıp büyüyen bu dinamikleri kapsama göreviyle karşı karşıyadır.

Bahar kamplarının içeriğı

Akdeniz(Adana), İç Anadolu(Ankara), Ege(İzmir), Karadeniz(Samsun) ve Marmara(İstanbul) Bölgelerinde gerçekleştireceğimiz Bahar Kamplarına 35 ilden üniversiteli öğrencilerin katılımı gerçekleşecektir. Panel, söyleşi, konser, vb... etkinliklerle öreceğimiz Bahar Kampları Gezi'de kazandığımız dil, orantısız zeka ve direnişçi ruh ile şekillenecektir.

Bahar Kampları üniversite mücadelemizde biriktirdiklerimizi ortaya döküp, yeni

deneyimlerle birleştirip, mücadelemizi sıçratacağımız bir eşik bizim için. Bu eşii atlamak üniversite mücadelesinin ortak sorunlarını belirleme, ortak sorunlar üzerinden örgütlenmeyi sağlama ve kitleselleşmenin araçlarını oluşturma yolundan geçmektedir. Tam da bu noktada, öreceğimiz Bahar Kampları'nda bu yolun taşlarını döşemeye çalışacağız.

Aynı alan üzerinden farklı farklı yerlerde gerçekleşen direnişleri bir araya toplamak ve farklı alanlar üzerinde gerçekleşen direnişleri bir araya getirmek iktidarın içerisinde olduğu bu kriz ortamında daha da önemli bir yerde durmaktır. Sistemin ve sözcüsü iktidarın bu farklı alanlarda yarattığı ortak sorunları bir araya toplayıp, ortak çözümler üretmek iktidarın korkulu rüyası.

Şimdi üniversiteleri, bilimi, eğitimi, bilgiyi metalaştıran; şirketlerin ve piyasanın alanlarına açan sermaye düzeninin tezinin karşısında gençliğin anti-tezini daha da yükseltmenin zamanı.

Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim sloganını daha çok dillendirmenin ve gençlik kitleleri içinde dayanışmayı, yoldaşlaşmayı daha da yükseltmenin zamanı.

İrkçi, homofobik, cinsiyetçi yaklaşımlardan uzak, gençliğı kapsayan tüm dinamiklerin içinde konumlanıp, bu alanların özgünlüğüyle bütünleşmesinin zamanı.

Özgürlükçü gençliğin çıktığı bu serüvende, sistem karşıtı tüm dinamiklerin bulunduğu, kolektif bir yoldaşlaşma dokusunu birlikte oluşturduğumuz bahar etkinliklerinde buluşmanın zamanı.

Özgürlükçü Gençlik baharı örgütleyiyor, bu yolculuğa sen de katıl!

ÖZGÜRLÜKÇÜ GENÇLİK

3. KONFERANSINA GİDERKEN

“...Sarışındılar belki de esmer
yani birçok yüzün bileşkesi
Ne altın arayıcıydılar ne de aylak bir gezgin
Vurulup düşseler de her kuşatmada
serüvencidir onlar ve hiç ölmezler...”

Kapitalizmin yaşamın her alanına sızması ve bu sistemin çarkını döndürenlerin hedefinde en çok gençliğin olması, üniversitelerde öğrenci gençlik, mahallelerde işçi- işsiz gençlik, liselerde liseli gençlik mücadelesinin oluşmasını sağlamıştır.

Bu kriz noktalarından yola çıkan Özgürlükçü Gençliğin yolculuğu 2004’de tartışma süreciyle başlamıştır esasen. 2004’ten 2006’ya kadar tartışılan ve 2006’da da dernekleşme kararıyla yola çıkan Özgürlükçü Gençlik başta örgütlenme alanının yaygınlaşmasına değneği bükerek kuruluşunda hedeflediği eşikleri atlamıştır.

Militanlaşma ve Önderleşme yolunda

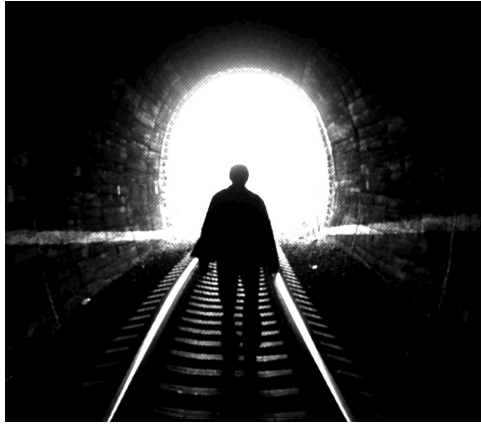
Kuruluş aşamasının çetrefilli sürecini ilk konferansı ile taçlandıran Özgürlükçü Gençliğin, konferansının şiarını “Militanlaşma ve Önderleşme yolunda” olarak belirlemesi tesadüfi değildir. Kuruluş aşamasını tamamlayan Özgürlükçü Gençliğin kabuklarını çatlatıp sistem karşısında daha diri, daha sert tıpkı çelik gibi olması gerekiyordu. Bu süreci başlatan ilk konferans varılması gereken bir noktayı değil, esasen yeni bir başlangıcı temsil ediyordu.

Militanlık anlayışını hayatının her alanında “kendini yakmakla ve yeniden kurmakla yükümlü” bir zemin üzerine kurgulayan Özgürlükçü Gençlik, sistemle kurulan bütün yozlaşmış ilişkilerden kendisini arındırmayı dert edinmiş ve yaşam biçimini devrimciliğin özgürleştirici yolunda şekillendirme iradesi göstermiştir. Bu konferansla birlikte bu irade daha da ileri bir mevziye taşınmıştır.

Özgürlük yolunda daha Örgütlü daha Kitlesele

İlk konferansın yaratmış olduğu ruhu arkasına alan Özgürlükçü Gençlik, toplumsal muhalefetin ve gençlik mücadelesinin yükseldiği yeni döneme artık hazırды. Yaşanan her sürece, kadro politikasından aldığı duruşla ve oluşturduğu örgütsel kimlik ile müdahale etti.

Kürtlere uygulanan imha politikasının arttığı, kadınların ucuz iş gücü olarak

Özgürlükçü Gençlik yolculuğun bu noktasını Mayıs ayında gerçekleştireceği 3.konferansıyla taçlandırıp, yeni bir süreci başlatacaktır. Bu süreç ilk konferansın Önderlik misyonu ile ikinci konferansın Kitlesellik misyonunu gerçekleştireceği bir süreç olacaktır.

kullanılmasının yasal dayanaklarının yapıldığı, kadın cinayetlerinin arttığı, doğanın talan edildiği, öğrencilerin tutuklandığı bir dönemde “Özgürlük Yolunda Daha Örgütlü Daha Kitlesele” şiarıyla gerçekleştirilen Özgürlükçü Gençlik’in 2. Konferansı gençlik mücadelesi açısından oldukça kritik ve önemli bir noktada durmaktadır.

İlk konferansımızdan bugüne

İktidarın saldırıları karşısında gelişen toplumsal muhalefetin ve anti kapitalist mücadele dinamiklerinin (kadın, ekoloji,...) birlikte yükselmesine sahne olan politik ortam, 2. Konferans’ın ardından Özgürlükçü Gençlik’in bu mücadele alanlarında varolmak, sözünü söylemek ve kalıcı, güçlü bağlar kumak üzere boylu boyunca mücadele içine girmesini beraberinde getirmiştir.

Üniversiteli kadınların bağımsız mücadelesini savunan Özgürlükçü Gençlik’ten kadınlar Kampüs Cadılarının oluşumunun tohumlarını ekmiştir. Doğanın talanına, ekolojik yıkıma karşı üniversitelerde yeşil barikatları kurmaya niyetlenen “Doğanın Çocukları” ile yola koyulmuştur. Akademik demokratik mücadeleyi Öğrenci Gençlik Sendikası ile yükselten Özgürlükçü Gençlik bugün daha birçok alanla ilişkilenebilir ve bu alanlara dışarıdan değil içerisine girerek söz söylemiştir.

Omuzlarında sırt çantası, şehir şehir dolaşarak Özgürlükçü Gençliği örgütleyen üç-beş gencin başlattığı yolculuk, şimdi Türkiye’nin birçok yerinde örgütlü, birçok alanda bağımsız örgütler kuran, o alanın dinamikleri üzerinden örgütlenen ve bunların toplamında öğrenci gençlik mücadelesine dair söz söyleyen bir yolculuğa dönüşmüş durumdadır.

Özgürlükçü Gençlik yolculuğun bu noktasını Mayıs ayında gerçekleştireceği 3.konferansıyla taçlandırıp, yeni bir süreci başlatacaktır. Bu süreç ilk konferansın Önderlik misyonu ile ikinci konferansın Kitlesellik misyonunu gerçekleştireceği bir süreç olacaktır.

Yoldaşlar zaman şimdi tam da, “Önderlik ve Kitlesellik yolunda” daha emin adımlar atan Özgürlükçü Gençliğin bayrağını daha yukarılara taşıma zamanıdır.

FABRİKALARDAN KAMPÜSE

DALGA DALGA

DİRENİŞ

Volkan Menemenci

Türkiye işçi sınıfının sınıf bilincinin yükseldiği dönemleri yaşıyoruz. Sınıf hareketi Türkiye şartları altında Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana kimi zaman zirve yaptı ve devletin türlü şiddetli baskısıyla söndürüldü. Kimi zaman ise; lokal direnişlerle kıvılcımlarını saçmaya çalıştı ve bir sonraki yükselişin zeminini hazırladı. Ancak hiçbir zaman yok olmadı.

Dönem dönem gösterdiği durağanlıkla; kendini sorgulattı ve kimilerinin umudunu yitirmesine hatta "başka" arayışlara girişmesine yol açtı. Nitekim kapitalizmin oluşum sürecinden bu yana karşılıklı olarak çok yol kat edildi. Sistem süreç içerisinde girdiği krizlerle kendini yeniden şekillendirerek, her defasında tekrardan piyasaya çıktı. Onların deyimiyle 'Yepyeni bir vizyonla'...

"Kapitalizm kendi mezar kazıcısını yaratır"

Kapitalizm kendini her geliştirdiğinde işçi sınıfının bünyesine bir katman daha kattı. Yani, daha fazla kesimi mülksüzleştirdi, yani daha fazla sömürü alanı yarattı.

Birinci krizde sanayi işçilerini sömürürken mutlak artık değer nispi artık değere göre daha çok büyüdüğü bir sürece girildi ve bunun sonucunda kapitalizm ulus sınırları içerisinde kalamayarak dış pazarlara yönelmek durumunda kaldı. Böylece emperyalizm'e geçiş için bütün şartlar sağlanmış oldu.

Kapitalizmin ikinci krizinde ise sanayi işçisinin yanına enformel sektör işçileri de katıldı ve bir sonraki krize kadar irili ufaklı sektörleri de içine çekti.

Üçüncü krize geldiğimizde de -ki halâ içerisinde bu krizin- çemberin daha da genişlediğini görüyoruz. Beyaz yakalılar, öğrenciler, vs... Şimdilerde dalgalanmalar şeklinde kendini gösteren bu kriz varlığını devam ettiriyor.

Küresel sermaye iş başında

Genelden özele ilerleyecek olursak teknolojinin gelişmesiyle kendini sürekli olarak yeniden şekillendiren sistemin, sömürü alanları da genişliyor. Küresel sermaye, tekeline aldığı teknolojik gelişmeleri üretim boyutunda sınıflandırarak üretimi yeniden örgütliyor .

Ürünlerin hassas parçaları kapitalist metropollerde üretiliyor. Daha kaba ve 'kafa emeğinin' daha az gereksinim duyulduğu (ucuz iş gücünün altından kalkabileceği) parçaların üretimi ise taşeron sermayenin eline veriliyor. Bu yolla da sürekli olarak değişen arz-talep dengesinin neticesinde kendini hızla şekillendiriyor ve manevra kabiliyetini geliştiriyor. Bu da aynı zamanda gelişen kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının hareket yönünü belirlemede önemli bir rol oynuyor.

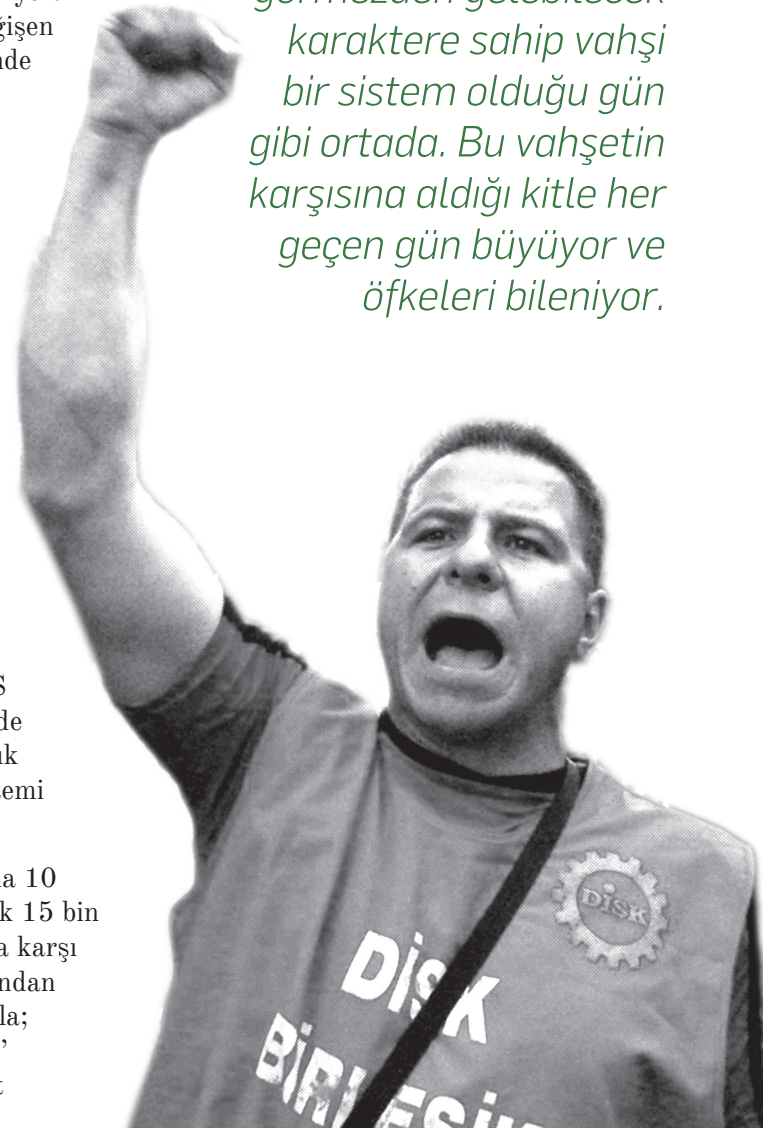
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

Günümüz Türkiye'sinde metal işçileri sermaye tarafından her zaman olduğundan daha fazla sömürüye maruz kalıyor. Bu sömürüyü kalıcılaştırmak isteyen patronların sendikası olan MESS devletten aldığı siyasal gücü de arkasına alarak işçilere 3 yıllık sözleşme ve yüzdeler zam sistemi dayattı.

İşçiler bu dayatmaya toplamda 10 kentteki 22 fabrikada yaklaşık 15 bin işçiyle aldıkları grev kararıyla karşı çıktı. Ancak kararın alınmasından kısa süre sonra MGK kararıyla; 'Milli güvenliği bozucu nitelik' taşıdığı gerekçesiyle hükümet tarafından grev ertelendi.

Tamamen 'ekonomik' sebeplerle başvuru grev hakkını görmezden gelen, siyasi bir organ gibi görünen devlet, aslında sermayenin gerekli durumlarda başvuracağı bir 'silah' olduğunu yeniden

Kapitalizmin, işçiyi daha fazla sömürebilmek için uyguladığı neoliberal politikalarla işçi sağlığını ve işçinin yaşama hakkını dahi görmezden gelebilecek karaktere sahip vahşi bir sistem olduğu gün gibi ortada. Bu vahşetin karşısına aldığı kitle her geçen gün büyüyor ve öfkeleri bileniyor.

gösteriyor. Ki bu deneyimleri işçi sınıfı daha önce de yaşamıştı. En yakın örneğini; geçtiğimiz yaz Kristal-İş sendikasına bağlı işçiler, toplamda 10 fabrikada 5800 işçiyle greve çıktığında yaşamıştık. Sendikaların liberal çizgisine ve dolaylı da olsa mücadeleyi tasfiye etme eğilimlerine rağmen işçiler direnmeye devam ettiler.

Tekel direnişinden sonra durgunluğa giren sınıfın sanayi kolu son dönemde girdikleri bu iki grev ile alanlarda tarihsel tecrübelerini yansıtarak daha güçlü bir şekilde var olmaya devam ediyor.

Kapitalizm can alıyor

Kapitalist sistem, değip dokunduğu her toplumsal katmanda negatif izler bırakıyor. Yarattığı her yıkım o katmanın isyanının mayasına katkı oluyor. Elbette sistemin ana çelişkisinin faturasını üstlenen işçi sınıfı için de bu durum geçerlidir.

Patronun her türlü dayatmasına "ekmek" uğruna boyun eğen işçi; dostları birer birer, hatta yüzer yüzer iş cinayetlerine/katliamlarına kurban gittiğinde buna kayıtsız kalamayacaktır. Artık hiçbir işçinin ölmediği tek bir gün bile yok. Bu da elbette derinlerden gelen yıkıcı dalgayı besliyor. Grevlerin bu denli artmasını buradan da okumamız gerekir. Geçtiğimiz sene Soma ve Ermenek'te maden işçilerinin toplu kıyımlarının hem sınıf içerisinde hem de işçi sınıfıyla bir şekilde bağları olan diğer alanlarda yarattığı etkiye şahit olduk.

Kapitalizmin, işçiyi daha fazla sömürebilmek için uyguladığı neoliberal politikalarla işçi sağlığını ve işçinin yaşama hakkını dahi görmezden gelebilecek karaktere sahip vahşi bir sistem olduğu gün gibi ortada. Bu vahşetin karşısına aldığı kitle her geçen gün büyüyor ve öfkeleri bileniyor. Canlar gidiyor ve artık kaybedecek bir şey kalmıyor.

Gençlik, işçi sınıfıyla dayanışma ruhu içerisinde!

Bir yandan işçi sınıfı mücadelesi yükselirken; diğer yandan 90'lardan itibaren gençlik mücadelesinin girdiği uzun duruş sürecinin sonunda Gezi Direnişi ile özellikle gençliğin tekrardan hareketlendiği bir dönemin içerisindeyiz. Kapitalizm oluşum aşamasından itibaren diğer her sistem gibi kendisini var edebilmek

Geleceğin işçileri, öğrenci kimlikleri ile önce sınıfla bağını dayanışma temelli kuruyor. Ardından kapitalizmin öğrenci gençliğin geleceğini geleceksizleştirmesi sınıf kimliğini giymesi, sınıfın saflarına katılmasını beraberinde getiriyor.

için toplumun geleceği olan gençlerle geleceğini inşa ediyor.

19. yy'da gençleri fabrikalara yönlendiren ve özendirilen kapitalizm, 20. yy'da sistem içerisinde daha iyi bir yaşam ve daha iyi bir gelecek umut eden gençleri kapitalist üretim koşullarında "kalifiye" eleman ihtiyacını karşılamak için üniversiteleri, meslek yüksekokullarını dizayn etti/ediyor. Okuyup daha güzel bir yaşamın hayalini kuran öğrencilerin ismi ise kapitalizmin kalifiye eleman adayları olarak listeye en baştan yazıldı, yazılıyor.

Sıralardan fabrikalara yolculuk

Günümüz koşullarında toplum içerisinde sıkça söylendiği gibi 'artık okusan da boş'... Bu cümlenin tahliline girişecek olursak önümüze çıkan ilk şey öğrenci olmanın toplum içindeki 'aydın' vasfını yitirmiş olmasıdır.

İkinci olarak da öğrencilik hayatında doğrudan üretim içerisinde yer almayı geçimini 'dışarıdan' sağlayan gençlerin artık neredeyse normal bir işçi gibi çalışıyor oluşudur, normal bir işçiden daha farklı sorumluluklara birlikte.

Kapitalizmin gençliğe çok yönlü saldırıları, onun işçi sınıfı ile bağının nasıl kurulduğunu da belirliyor. Geleceğin işçileri, öğrenci kimlikleri ile önce sınıfla bağını dayanışma temelli kuruyor. Ardından kapitalizmin öğrenci gençliğin geleceğini geleceksizleştirmesi sınıf kimliğini giymesi, sınıfın saflarına katılmasını beraberinde getiriyor.

Gençlik; bu sömürü düzeninde geleceğin kendisine, şimdinin kapitalizmin mezar kazıycılarına, işçi sınıfına omuz veremlidir.

Önümüzdeki tarihsel görev, kampüslerde yükselttiğimiz akademik demokratik mücadeleyi sınıfın kararlılık ve iradesiyle harmanlamak ve bu yıkıcı güç ile iktidarı sarsmaktır.

Sistemin çarklarına çomak sokmak isteyen her özgürlükçü genç bilir ki; bu amaca ulaşmanın ilk adımı sistemi tanımadır.

O sistem ki; günlük hayatın her alanında kendisini her gün yeniden üretir, yaygınlaşır ve kalıcılaşma eğiliminde olur. Sistemi karşısına alan her özgürlük savaşçısı genç, kendisini her gün bu yaygınlaşmış ve yerleşmiş sistemle savaşmak zorunda bulur. Bu savaşımın çetinliğini anlamak sistemin işleyişine bir göz atmamız gerek.

Pazarın İşleyişi ve Zaman

Kapitalist sistem kâr odaklıdır.

Kârını arttırmak için hep daha hızlı hareket etmek zorunda olan sermaye; malların daha hızlı üretilmesini, daha hızlı dağıtılmasını ve nihayetinde daha hızlı tüketilmesini talep eder. Ve üstelik bu süreçle birlikte doğrudan ya da dolaylı olarak bu talepler, pazar sermaye tarafından, toplumun geri kalan bütün alanlarına ve süreçlerine dayatılır.

Sürekli daha da hızlanan bir toplumsal yaşam, bir pazar dayatması olarak, toplumsal gerçekliğe hâkim olur. Şimdi herkes hızlı yaşamalı, zamanı verimli kullanmalı, tüketmeli ve sistemin kendisini sürdürmesi için gerekli olan rolünü oynamalı.

İşçi işine sabah erkenden gitmeli, kendisini bekleyen canavar-fabrikada zaman kaybetmeden üretim faaliyetini gerçekleştirmeli, bu faaliyet sonucunda aldığı ücretle gündelik geçimini sağlamalı, iş dışında kalan zamanını da yine sistemin kendisine sunduğu kültür endüstrisinin olanaklarıyla geçirmeli. İşte ideal kapitalist sistem: Örgütlenmeye, gelişmeye ve kendi yaşamı üzerinde söz sahibi olmaya olanağı olmayan yığınlar.

Peki, Ya Biz?

Kapitalist sistem, bedensel ve zihinsel tahakkümünü yalnızca işçi sınıfı üzerinde gerçekleştirmez. O verimliliği arttırmaya odaklanmış bir sistem olması itibarıyla, toplumun tüm kesimlerini bu hedef doğrultusunda örgütler. Üniversiteler

ÖZGÜRLÜKÇÜ GENCİN GÖREVI

ZAMANINI ÖRGÜTLEMELİK!

verimliliği arttırmaya odaklanmış birer tekno-kente dönüşürken bizden istenen; her türlü eleştirel ya da iletişimsel “fazlalıkları” bir kenara bırakmamız oluyor. Çünkü bunlar sistemin hızını yavaşlatan lüzumsuz ayrıntılardır!

Sistem, eleştirel aklı yok etmekle kalmaz. Bu düzeni eleştirebilme ve değiştirecek öznelere (işçi sınıfına, tüm devrimci dinamiklere, antikapitalist alandaki tüm bileşenlere) öncülük edebilme potansiyelimizi de ortadan kaldıracak kimi zaafarla bizleri esir alır.

Tüm arkadaşlarımıza soralım: “Vakit nakittir” mefhumuyla saat gibi işleyen, ve her gün kendisini yeniden üreten, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerini disiplin altına sokan bu sisteme karşı koyarken; biz kendi zamanımızı nasıl kullanıyoruz?

Tüm arkadaşlarımıza soralım: “Vakit nakittir” mefhumuyla saat gibi işleyen, ve her gün kendisini yeniden üreten, işçi sınıfı başta olmak üzere

toplumun tüm kesimlerini disiplin altına sokan bu sisteme karşı koyarken; biz kendi zamanımızı nasıl kullanıyoruz?

Zamanımızı neyle ve nasıl harcıyoruz?

Pazarın kampüs içinde ve dışında yarattığı tüketim endüstrisinin içerisinde mi?

Çarpık gelişen kapitalizmin hiçbir zaman bizleri modern birey yapamamasından ötürü ortaya çıkan yarı feodal, yarı modern, tembel, uyusuk, iş yapmaktan aciz, okul dışındaki zamanlarını sosyal medyayla ya da tüketim-eğlence mekânlarında sınırlı bir sosyallikle geçiren birer birey olarak mı yaşıyoruz?

Eleştirmeye, iletişim kurmaya, örgütlenmeye, okumaya günlük ayırdığımız zaman miktarını hiç düşünüyor muyuz? Uyku düzenimizden, günlük rutinlerimizi gerçekleştirmeye kadar tüm faaliyetlerimizi hesaplayarak yapıyor muyuz?

Bu sorulara verdiğimiz cevaplar, bizlerin sistem karşısında konumlanmamızdaki samimiyetimizin ölçüsü olacaktır. Kurgusal dünyamızda eleştirdiğimiz sistemi, gerçek yaşamımızda gerçekleştirdiğimiz ölçüde sistemden kopuşabiliriz. Aksi halde, hiçleşmiş benliklerimizle sistemin çarklarına kapılıp gideriz!

Ulaş'ın kuşağından...

Ulaş'ın Ardından

Ulaş, paylaşımcılığı, özverisi, çalışkanlığı, özdisiplini ile sanki geleceğin komünist toplumdan günümüze ışınlanmış gibiydi.

Bakmayın şimdi taze bir Haziran etkisi tüm gençliği sarsmış, silkelemiş. Politik dalga almış başını gidiyor. Gençlik de belli, almış başını gidecek. Çok da iyi oluyor.

Ama durum hep böyle değildi. Onca yaşanandan sonra nasıl olacaktı? Darbeler, devletlerin yıkımları, tarihin sonu, liberalizmin kesin zaferi! Ve daha neler gördük, neler işittik, neler yaşadık şu kısacık ömrümüzde.

1980 sonrası doğanlara için kullanılan bir tabir vardır: Kayıp Kuşak! Bizim kuşağımızdır o. 90'larda çocuk olanların kuşağı.

Olağan üstü halleri, valileri, işkenceci emniyet müdürlerini, Susurluk skandallarını, kayıpları, göz altıları izlerken, öylesine bir yabancılaşma içerisindeydik ki! Gözümüzün önünde bir ulus katlediliyor, sola karşı bitmek bilmeyen operasyonlar yapılıyordu.

Ama biz çocukların gözünde bunların bir anlamı yoktu. Yabancıydık. Sadece izleyen bir toplumun en masum üyeleriydik.

Tarihin Sonunda (!) Çocuk Olmak

O kuşak ilkökul kitaplarını abilerinden, ablalarından alırdı. Şimdi ki gibi her sene yeniden basılmazdı kitaplar. Beş yıllık, on yıllık ders kitaplarımız vardı. Şanslıysak temiz kullanılmış birini edinirdik.

Sosyalizme ilişkin hafızamdaki tek hatıra o kitapların son sayfasındaki dünya haritası. SSCB'nin ne anlama geldiğini o zamanlar bilmezdik. Sonraki yıllarda, kitaplardaki o harflerden oluşan kısaltmanın birden ortadan kalktığını fark etmeyecek kadar yabancılaşmadık elbette ki. O kısaltmanın ortadan kalkmasının bizim için gerçekten ne anlama geldiğini ise yıllar sonra anlayacaktık.

Meğerse bütün sosyalist sistem bizim üzerimize yıkılmış, altında kalmışız, ama bundan habersiziz.

Teorisyenler yeni dünyanın adını koymuşlardı bile: Tarihin Sonu.

Küreselleşme adı altında küresel kapitalizm, meğerse zihinlerimizdeki soysal algılarda o kadar çok çarpıtma yaratmıştı ki. Bizi o kadar güzel esir almış ki. Pop ve tüketim kültürüyle, yeni ortaya çıkan özel TV kanallarıyla, pembe dizileriyle, hazcılığıyla, pragmatizmiyle, bireyciliğiyle zihinimizdeki boşluğu büyük bir hızla doldurdu.

Artık düşünmeyen, tartışmayan, sorgulamayan bireylerdik.

Üniversite Yılları ve Ulaş

O kuşağın büyüyüp üniversiteye gittiği yıllarda, sosyalist solda yenilgiyi kabul etmeyenler yeni tartışmalar içerisindeydi. Yeni toplumsal hareketleri kapsama, sosyalizmin bürokratik ve baskıcı yorumuyla hesaplaşma, yeni bir sosyalizm modeli inşa etme.

İşte o dönemlerde, üniversite yıllarında yolum, Denizli'de ÖGD ile kesişti. ÖGD krizdeki sosyalist hareket ve gençlik

hareketi içerisindeki tartışmalar sonucu ortaya çıkmış bir örgüttü. Yeniydi, heyecanlıydı.

Biz ise anlamsız bir hayat süren, daracık bir algısı olan, küçücük bir dünyaya sıkışmış ürkek insanlardık. Zihnimizin bir yerinde örgütün ne kadar tehlikeli bir şey olduğu yer edinmişti. Bugün halen hayret ettiğim bir şekilde örgütlenmeye başlamıştım.

İşte böyle bir atmosferde benimle aynı kuşağın temsilcisi Ulaş'la ÖGD çatısı altında tanıştım. Ulaş, muhtemelen geldiği ailenin politik duruşu sayesinde, bizden farklılık gösteriyordu. Çok daha politikti. Politika hakkındaki bilgisi, görgüsü bizden hep ilerdeydi.

Bizler ne devrimciliğe tam adapte olabilmemiş, ne de feodal köklerimizle tam hesaplaşabilmişdik. Hakkımızı yemeyim, bu konuda çok da kafa yorduk.

Ulaş öyle değildi

O devrimciliğe bizden beş adım önde başlamıştı. Öylesine güzel yönleri vardı ki, sanki 90'lı yılları cam fanus içerisinde geçirmişti. O gerici, uyuşturucu ve aptallaştırıcı havadan bir şekilde korunmasını bilmişti.

Düzenli bir yaşamı vardı. Modern toplumun en önemli niteliğine sahipti: Zamanı kullanmasını bilirdi.

Sevecendi. Bizlere karşı sınırsız bir şefkati vardı. Paylaşımcılığı, özverisi, çalışkanlığı, özdisiplini ile sanki geleceğin komünist toplumdan günümüze ışınlanmış gibiydi.

Ona kayıp kuşak demek büyük bir haksızlıktı. O geçmişin değil, geleceğin izlerini taşıyordu.

Ulaş gibi insanlar halen varsa, umutsuz olmanız için hiçbir sebep yok. Güzel günler gelecek demektir.

Mehmet Latifeci'den

Mahmut Durkal

Her birimiz savaşın içinde yoğruluyoruz. Evet, evet yanlış duymadınız her günümüz ve her anımız bir savaşın içerisinde geçiyor. Yaşanan bu savaş genel karakteriyle sınıf savaşımıdır. Toplumsal gerçekliğimize yansıyan tezahürleri halklar mücadelesi olarak can bulmuştur. Bu tezahürlerin farkına varıp bu çetrefilli süreçlerde tarihin çılgınlığına kulak vermeliyiz. Devrimci yoğunlaşmayı tüm cesaretiyle göğüsleyen yoldaşlarımızın mücadelesinde çığ gibi büyüyen ve hareketle bütünleşen sesine kulak vermeliyiz.

Tarihin yeniden yazıldığı anda devrimci kişiliği mücadelenin içerisinde yoğurulan ve yeni bir toplumun yaratıcısı yoldaşlarımız, bizlerin komutanlığını yapmıştır. Mehmet Latifeci ve Kader Ortakaya'da var olan komutanlık vasfı kişiliğimizi şekillendirmiştir.

Mehmet Latifeci

Mehmet Latifeci, Hatay Samandağ'ın Sutaşı köyünde 1965'te doğdu.

1985-86 yıllarında öğrenim gördüğü Burdur Eğitim Fakültesi'nde direnişçi kimlikle tanıştı. Mücadeleci kişiliği ve kararlılığı ile bulunduğu alanda öne çıkan Latifeci; gençlik faaliyetindeki doğal önderliği sonucu, bir tehdit olarak görülüp okul yönetimi tarafından eğitimine son verildi. Okuldan atılmasının ardından memleketine dönerek çalışmalarını bulunduğu mevzilerden devam ettiren Mehmet yoldaş, Hatay Samandağ'da Arap, Kürt ve Türk halklarının kardeşliği temelinde devrimci mücadeleye devam etti.

Samandağ Halkevi'nin kurucularından da olan Mehmet Latifeci, daha sonra Samandağ DEP İlçe Başkanı olarak

Tarihin bize bugünlerde dayattığı, sisteme karşı savaştan demokratik mücadele alanları ile işçi sınıfının yıkıcı ve yaratıcı gücünü aynı nehirde buluşturacaktır. Mehmet Latifeci yoldaşın mücadelesini yükselttiği zemin ile Kader Ortakaya yoldaşın mücadelesini yükselttiği zemin tam olarak budur.

devrimci enternasyonalist mücadeleyi geliştirdi. Bundan rahatsız olan devlet, bölgedeki (müftüden işadamına, jandarmadan polisine kadar geniş bir zeminde örgütlediği) kontrgerilla güçlerini harekete geçirerek 30 Mart 1995'te evinin önünde kurduğu pusu ile Mehmet Latifeci ve babası Yahya Latifeci'yi katletti.

Kader Ortakaya

Kader Ortakaya, Urfa'lı yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi ve küçük yaşlarda tekstil atölyelerinde çalıştı. Kütahya'da üniversiteye başladığı yıllarda Özgürlükçü Gençlik saflarına katıldı. Latifeci yoldaş gibi mücadeleci bir kişiliğe ve kararlılığa sahip olan Kader, bulunduğu her ortamı dönüştürüp devrim mücadelesini ilmek ilmek büyüttü.

KADER'e

Sahip olduğu işçi kimliğini, kadın kimliğiyle ve Kürt kimliğiyle ortaklaştırarak halkların özgürlük mücadelesine can suyu olmaya giderken Kader, 6 Kasım günü Suruç-Kobane sınırında Türk askeri tarafından katledildi.

Kader yoldaş Kobane'de verilen mücadeleyi halkların özgürlüğü açısından enternasyonalist bir mücadele olarak görüp komünist kimliğinin gereği orada savaşmaya gidiyordu.

İki yoldaşımızda burjuva demokratik devrimini tamamlamamış bir ülke olan Türkiye'de, işçi sınıfı ile demokratik mücadele yürüten alanların buluşmasını sağlayacak bir zemin bulma noktasını demokratik devrimin anahtarı olarak görüyordu.

Tarihin bize bugünlerde dayattığı, sisteme karşı savaştan demokratik mücadele alanları ile işçi sınıfının yıkıcı ve yaratıcı gücünü aynı nehirde buluşturacaktır.

Mehmet Latifeci yoldaşın mücadelesini yükselttiği zemin ile Kader yoldaşın mücadelesini yükselttiği zemin tam olarak budur. Bu yüzdendir ki iki yoldaşımız da kontrgerilla güçleri ve Türk ordu güçleri tarafından katledilmiştir. Bu yüzdendir ki proletaryanın yıkıcı gücü ile iktidarın çarkına hançeri saplayacak olan yoldaşlarımız iktidar tarafından bir tehdit olarak görülüp, katledilmiştir.

Tarih bize bugün Latifeci'nin ve Kader'in mücadelesinin her yerde ve her alanda yükseltilmesi görevini dayatmaktadır. Kader'in ve Latifeci'nin bıraktığı bayrak Özgürlükçü Gençlik'in ellerinde dalgalanmaya devam edecek.